

Hồi 40

Trước Thêm Tử Môn

Aôn chủ Thiên môn Đoàn Bất Quân cùng Thất kỳ và bốn lão già trạc ngoài ngũ tuần. Cả bốn lão già đó đều vận hắc y, trông chẳng khác nào những con quạ đen, quái gở, kéo đến Tử môn Minh thần cung.

Bất Quân rọi cặp mắt lương ti hí vào tử môn. Những màu khói trắng chướng khí từ trong những khối đá trào ra tạo thành một bức vách tường khói độc, ngăn Minh thần cung với bên ngoài.

Màn chướng khí đột ngột tách ra làm hai. Minh thần cung chủ cùng với bốn ả a hoàn từ trong Minh Thần cung bước ra ngoài Tử môn.

Minh Thần cung chủ Giáng Hoa đứng ngay trước Tử môn nhìn Môn chủ Thiên môn Đoàn Bất Quân. Người ôn nhu nói:

- Thiên môn môn chủ đến Minh thần cung của bốn nương phải chăng vì chuyện Trương Quảng?

Bất Quân ôn quyền nói:

- Cung chủ hẳn đã biết chuyện đó?

Minh thần cung chủ khẽ gật đầu.

- Bốn cung đã biết. Trương Quảng chính là Du Thiếu Bảo, hậu duệ của Thiên Vân trang chủ Du Cát Đằng.

- Ngoài chuyện đó ra, trong tay Du Thiếu Bảo còn có Kiếm lĩnh võ lâm... Ngoài chuyện Du Thiếu Bảo hậu duệ của Thiên Vân trang chủ trên võ lâm vừa mới xuất hiện một lực lượng rất đáng gờm.

- Môn chủ muốn nói đến Tiết Mạc Chước?

Đoàn Bất Quân gật đầu.

- Không sai... Tiết Mạc Chước có võ công quái dị... Chưa từng thấy xuất hiện trên chốn võ lâm giang hồ. Hiện thời mục ta đã được sự tôn vinh của Lục đại bang. Một ngày nào đó Minh thần cung và Thiên môn cũng phải đối mặt với võ công của mục ma đầu này. Chính vì vậy mà bốn môn chủ mới tìm đến Minh thần cung chủ. Nói gì thì nói, Cung chủ và bốn tọa đã từng ngồi chung với nhau trên một chiếc thuyền, cùng một tay chèo, lèo lái võ lâm trung nguyên..

Đoàn Bất Quân cười mỉm rồi nói tiếp:

- Cung chủ không thể mời bằng hữu của mình vào Minh thần cung sao?

Minh thần cung chủ Giáng Hoa lưỡng lự rồi nói:

- Mặc dù bốn cung và môn chủ đã từng ngồi chung thuyền, đã từng một tay chèo, lèo lái võ lâm trung nguyên, nhưng cái lệ của Minh thần cung không thể phá được. Minh thần cung chỉ có thể tiếp Môn chủ ngoài Ngọ môn.

Đoàn Bất Quân cười khẩy:

- Xem chừng kiếp này, Đoàn Bất Quân khó mà đặt chân vào Minh Thần cung của cung chủ.

- Môn chủ miễn thứ cho bốn cung. Đã là giới qui, bốn cung phải giữ như môn chủ giữ giới qui của Thiên môn.

Bất Quân cười giả lả rồi nói:

- Bốn môn chủ không dám trách cung chủ... Thật lòng không dám trách.

Y đảo mắt nhìn quanh.

- Ngay tại Tử môn Minh thần cung... Cung chủ định tiếp bốn tọa như thế này

- Tại Tử môn này, bốn cung cũng có thừa lễ tiết để tiếp môn chủ.

Nói dứt câu, Giáng Hoa phát lệnh:

- Bày đại yến tiếp Thiên môn môn chủ.

Ngay lập tức hai hàng cung nữ. Người nào cũng vận bạch y trắng toát, trông chẳng khác gì những nàng tiên trên thượng giới từ trong Tử môn xẻ hai hàng dọc bước ra. Họ đội trên đầu những chiếc mâm bạc sáng loáng. Trên những chiếc mâm đó là những món cao lương mỹ vị và những bầu rượu ngon.

Tám nàng cung nữ sau cùng với khinh thuật siêu phàm lướt ra. Chúng tung ra những màn lụa màu thanh lam, giăng ngang, giăng dọc rồi phủ lên những phiến đá nhon quanh Tử môn, tạo ra một chiếc bàn tròn bằng lụa.

Thức ăn và hảo tửu được hai hàng cung nữ bày lên bàn.

Họ bày xong bàn đại yến rồi mới lui bước đứng hai bên Tử môn.

Đoàn Bất Quân khẽ gật đầu:

- Võ công của các cung nữ trong Minh thần cung đã siêu phàm như vậy, chẳng một ai có thể tưởng tượng được võ công của cung chủ đạt đến cảnh giới nào.

- Môn chủ muốn biết ư?

Giáng Hoa vừa nói vừa phẩy nhẹ hữu thủ. Một màn lụa thoát ra khỏi ống tay áo của người vút thẳng đến một phiến đá gần đó.

- Chát...

Màn lụa cuộn lấy phiến đá, kéo về phía nàng. Lúc phiến đá còn đang lơ lửng thì Minh Thần cung chủ điểm chỉ vào nó, chẻ ra làm hai. Một phần là ghế cho cung chủ, phần còn lại được màn lụa đặt bên phía đối diện.

Minh thần cung chủ nói:

- Mời môn chủ.

Đoàn Bất Quân ôm quyền nhã nhặn nói:

- Tám năm không gặp... Hôm nay chứng kiến tuyệt công Di hoa tiếp chỉ của cung chủ, bốn tọa khâm phục, khâm phục.

- Huyết sa chưởng của Thiên môn đã vang động khắp võ lâm, đâu thua kém gì di hoa tiếp chỉ của bốn cung.

Minh thần cung chủ vừa nói vừa ung dung bước đến yên vị trên phiến đá làm ghế.

Đoàn Bất Quân cũng ngồi xuống đối mặt với Giáng Hoa cung chủ.

Ả a hoàn bưng bầu rượu chúc ra chén.

Đoàn Bất Quân bưng chén rượu nhìn Giáng Hoa nói:

- Chén rượu tao ngộ với cung chủ... Bốn tọa mong tình hảo hữu của Minh Thần cung và Thiên môn đời đời bền vững.

- Bốn cung cũng mong điều đó. Mời môn chủ.

- Mời cung chủ.

Hai người cùng cạn chén.

Đặt chén xuống bàn, Đoàn Bất Quân:

- Cung chủ nghĩ xem... Du Thiên Bảo có tìm đến đây không?

Minh thần cung chủ ngửa mặt cười khanh khách rồi nói:

- Nếu Du Thiệu Bảo tìm đến đây thì cũng chỉ nạp mạng cho bốn cung thôi.

Bất Quân gật đầu:

- Vậy đối phó với địa tuyệt Tiết Mạc Chước... Cung chủ nghĩ sao?

Nhìn thẳng vào mắt môn chủ Thiên Môn Đoàn Bất Quân, Minh thần cung chủ nghiêm giọng nói:

- Theo ý môn chủ thì sao?

Đoàn Bất Quân mỉm cười.

- Minh thần cung và Thiên môn đã từng hợp nhất với nhau phối hợp với Võ Đang Huyền Không chân nhân tróc nã Thiên Vân trang thì hôm nay chúng ta cũng có thể hợp nhất với nhau tróc nã tiêu diệt địa tuyệt Tiết Mạc Chước.

Minh thần cung chủ nhượng đôi chân mày vòng nguyệt, mỏng như lá liễu rồi ôn nhu nói:

- Tám năm trước, bốn cung có lý do để tróc nã Thiên Vân trang chủ Du Cát Đằng. Nhưng nay bốn cung chẳng có lý do gì để tróc nã Địa tuyệt Tiết Mạc Chước. Môn chủ có cao hứng khuấy động võ lâm giang hồ, sao không đến gặp Võ Đang Huyền Không đạo trưởng. Lão đạo trưởng hẳn đã lâu không rời Võ Đang, chắc đang rất buồn.

Đoàn Bất Quân ôm quyền, từ tốn nói:

- Bốn tọa chỉ thích kết hợp với Minh thần cung của cung chủ thôi. Nếu cung chủ không còn cao hứng như tám năm trước... Bốn tọa đành bế môn Thiên môn, mặc nhiên để võ lâm rơi vào vòng ma đạo ra sao thì ra.

- Môn chủ nhiệt tâm với võ lâm như vậy... Bốn cung rất cảm kích. Nhưng bây giờ tâm của bốn cung đã nguội lạnh hẳn rồi... Không có cao hứng như hôm nào nữa.

Minh thần cung chủ bưng chén:

- Môn chủ đã thân hành đến đây... bốn cung rất cảm kích nhiệt tâm của môn chủ. Những lời bốn cung muốn nói đã nói xong... Chén rượu này tiễn chân môn chủ.

Đoàn Bất Quân bưng chén rượu cau mảy. Y miễn cưỡng nói:

- Minh thần cung chủ gấp như thế ư?

- Thời gian gần đây, bốn cung chủ không còn hứng thú để bồi tiếp người võ lâm.

Đoàn Bất Quân mỉm cười nói:

- Bốn tọa biết vì lý do nào cung chủ không muốn tiếp kiến người võ lâm.

Lão từ từ đứng lên nhìn thẳng vào mặt Minh thần cung chủ.

- Minh thần cung chủ... Cho bốn tọa hỏi câu này.

- Môn chủ cứ hỏi.

- Cung chủ hẳn đã nguội lạnh với những chuyện thị phi trên võ lâm giang hồ. Vậy cung chủ tính như thế nào về cái chết của Thẩm Mộc Cương?

Mặt Minh Thần cung chủ Giáng Hoa sa sầm hẳn lại. Đôi chân mày vòng nguyệt của người nhíu vào. Giáng Hoa nghiêm giọng khe khẽ hỏi:

- Sao môn chủ hỏi bốn cung điều đó?

Đoàn Bất Quân mỉm cười:

- Vì đó cũng là chuyện thị phi của võ lâm... Và tất nhiên chuyện thị phi đó có liên can đến cung chủ. Chắc hẳn cung chủ không muốn chuyện này lộ ra ngoài. Thứ hai cung chủ hẳn không muốn bí mật kia đến tai ái nữ Giáng Thể Ngọc.

Đoàn Bất Quân xua tay, nói tiếp:

- Huống chi chuyện của tám năm trước, chúng ta chưa giải quyết xong. Nhỏ cỏ thì phải nhổ tận gốc, nhưng nay Thiên Vân trang vẫn còn một cọng cỏ chưa nhổ. Nếu như bốn môn chủ đem chuyện tám năm về trước liên quan đến Ân tướng ma tôn... nói cho Du Thiếu Bảo biết hẳn võ lâm sẽ còn xảy ra nhiều chuyện thú vị nữa.

Mặt của Minh thần cung chủ đánh hẳn lại. Người gay gắt nói:

- Nói với bốn cung những điều đó... Môn chủ muốn gì?

Đoàn Bất Quân ve cằm nhìn Giáng Hoa ôn nhu nói:

- Chuyện của võ lâm nay Minh thần cung chủ đã nguội lạnh không muốn chen chân vào... Hẳn Minh thần cung chủ đã có ý qui ẩn giang hồ. Nếu Minh thần cung chủ có ý qui ẩn giang hồ không chen chân, chen tay vào chuyện thị phi thì sao không giao bí kíp võ công của cung chủ và cả Minh thần cung cho Thiên môn... Để bốn tọa chu toàn những việc sau cùng mà trước đây bốn tọa và cung chủ chưa làm tròn?

Minh thần cung chủ Giáng Hoa bật dậy. Người gằn giọng khe khẽ nói:

- Môn chủ Thiên môn... người vừa nói gì... Có thể lặp lại cho bốn cung nghe không?

- Bốn tọa nói chậm như thế mà cung chủ không nghe ư?

Giáng Hoa đánh giọng gằn từng tiếng:

- Giao bí kíp võ công và cả Minh thần cung cho Thiên môn của môn chủ?

Đoàn Bất Quân thản nhiên gật đầu:

- Bốn tọa có ý đó.

- Môn chủ đến Tử môn Minh Thần cung để giữ mối giao hảo giữa Minh thần cung với Thiên môn, hay đến để bức ép bốn cung?

Đoàn Bất Quân ôm quyền từ tốn nói:

- Bốn tọa không dám bức cung chủ. Trên võ lâm ai có đủ lá gan lớn để bốn cột phụng hoàng chứ. Bốn tọa đến gặp cung chủ để thỉnh cầu.

- Thỉnh cầu... Môn chủ đang nằm mơ đó à.

- Bốn tọa không nằm mơ đâu. Đúng ra bốn tọa có ý đó từ lâu rồi. Cái ý đó khiến cho bốn tọa ăn không ngon, ngủ không yên đó. Ngay cả trong giấc mơ, bốn tọa cũng từng nằm mộng thấy mình làm chủ Minh thần cung của cung chủ.

Giáng Hoa lắc đầu:

- Đúng là hồ đồ... Hay môn chủ có ý muốn sỉ nhục bốn cung?

Bất Quân khoát tay lắc đầu:

- Bốn tọa nào dám sỉ nhục cung chủ. Mà bốn tọa chỉ dám gợi ý thôi. Bốn tọa gợi ý cho cung chủ để cung chủ quyết định... Nếu như cung chủ không quyết định được, bốn tọa sẽ quyết định giùm cung chủ. Bốn tọa sẽ nói ra tất cả những gì trước đây mà cung chủ muốn che dấu cho mọi người nghe.

Chẳng biết câu nói này của Đoàn Bất Quân tác động thế nào đến Minh thần cung chủ Giáng Hoa nhưng chân diện của người bất giác đỏ gấc, như thể ngồi trước bếp than hồng.

Giáng Hoa rít giọng nói:

- Môn chủ... Người đã ép bốn cung.

Miệng nói, Minh thần cung chủ vừa toan phát tuyệt công di hoa tiếp chỉ, nhưng Đoàn Bất Quân đã nói:

- Cung chủ... Dừng tay.

Giáng Hoa lừ mắt nhìn Đoàn Bất Quân.

Giáng Hoa gần giọng nói:

- Môn chủ còn có gì muốn nói với bốn cung.

Đoàn Bất Quân mỉm cười nói:

- Khi bốn tọa thốt ra câu nói này thì đã đoán biết cung chủ sẽ giết người diệt khẩu. Chính vì thế bốn tọa đã chuẩn bị trước cả rồi. Võ công của bốn tọa và cung chủ ngang nhau... Thậm chí nếu không muốn nói cung chủ hơn bốn tọa một phần, nhưng với sự chuẩn bị này của bốn tọa thì cung chủ thua chắc rồi... Không thắng được bốn tọa đâu.

Mặt hoa của Minh thần cung chủ cau có hẳn lại. Người gần giọng nói:

- Môn chủ Thiên môn, người đã chuẩn bị gì?

Đoàn Bất Quân mỉm cười nói:

- Cung chủ hẳn muốn thấy sự chuẩn bị của tại hạ chứ?

- Bốn cung rất muốn thấy.

Đoàn Bất Quân khẽ gật đầu rồi giữ tay áo một cái. Ngay lập tức Nhứt kỳ Huyền Chứng Bảo quảng quả Thiên lôi tử về phía Tử môn.

- Âm...

Sau tiếng nổ kinh thiên động địa, Tử môn bị vùi ngay trong bụi cát mù mịt.

Những ả cung nữ đứng gần Tử môn bắn đi như xác pháo trông thật khủng khiếp.

Sức tàn phá của Thiên lôi tử khiến cho Minh thần cung chủ Giáng Hoa ngây người ngơ ngác. Người còn chưa định thần trước sự tàn phá khủng khiếp đó thì đã nhận luôn một chưởng của Đoàn Bất Quân đánh lén từ phía sau.

- Bình...

Minh thần cung chủ Giáng Hoa tợ một cánh diều bị chưởng kinh của môn chủ Thiên môn đẩy về phía độc đạo dẫn vào Minh thần cung. Người gượng trụ bộ quay lại đối mặt với Đoàn Bất Quân.

- Môn chủ Thiên môn... người dám đánh lén bốn cung?

Nói dứt câu thì Minh thần cung chủ ối luôn máu tươi ra hai bên mép. Nét phẫn nộ hiện rõ trên đôi mắt của người.

Đoàn Bất Quân cười khẩy rồi nói:

- Mục đích của bốn tọa đến để thu nạp cung chủ và Minh thần cung thì có gì mà bốn tọa không dám làm chứ?

Bốn nàng cung nữ đồng loạt phát tác chưởng ảnh công đến Đoàn Bất Quân nhưng bốn lão già đã lướt ra đón đỡ những đạo chưởng của bốn nàng cung nữ đó.

- Âm... Âm... Âm... Âm...

Dư kinh khủng khiếp tạo ra những tiếng sấm nổ liên tục khi chưởng kinh giao nhau. Bốn nàng cung nữ Minh thần cung như bốn chiếc lá bị quăng đi, va lưng vào vách đá, rồi rơi xuống nằm bất động.

Đoàn Bất Quân dẫn đến hai bộ:

- Bây giờ đến lượt bốn tọa và cung chủ.

Y vừa nói vừa vận công. Một màn ảo khí đỏ ối xuất hiện bao bọc toàn thân Đoàn Bất Quân.

Minh thần cung chủ cũng áp ngọc thủ, gác chéo ngang ngực. Ngay lập tức chung quanh người có màn ảo khí hộ thân xuất hiện. Thần ảnh của hai người từ từ cất lên khỏi mặt đất. Thần pháp của họ càng lúc càng bốc lên cao. Khi đạt đến độ cao mười bộ thì dừng lại. Màn ảo khí hộ thân của Minh thần cung chủ Giáng Hoa càng lúc càng tỏa rộng ra. Bên kia thì màn huyết khí càng lúc càng đậm hẳn lại.

Đoàn Bất Quân nói:

- Bốn tọa thỉnh giáo tuyệt công của cung chủ.

- Bốn cung rất sẵn lòng bồi tiếp.

Mặc dù đã trúng một chưởng của Môn chủ Thiên môn Đoàn Bất Quân nhưng Minh thần cung chủ xem chừng rất cương cường, chẳng một chút e dè với thần công của đối phương. Điều đó khiến cho Bất Quân phải nhe mày.

Y rít giọng nói:

- Đỡ chưởng của bốn tọa.

Hai bóng ảnh thủ đồ ối, tựa như đôi cánh tay của Đoàn Bất Quân được kéo dài ra vỗ tới Giáng Hoa Minh thần cung chủ. Ngay lập tức hai luồng ảo khí tựa như hai đóa hoa khổng lồ đón thẳng lấy đôi huyết thủ của Đoàn Bất Quân.

Từ trên cao mười bộ, Minh thần cung chủ bị đẩy đi như cánh diều cắt một đường vòng rơi xuống đất.

- Huych...

Minh thần cung chủ chỗi tay gượng đứng lên nhưng một vòi máu phún ra miệng.

Bên kia Đoàn Bất Quân hạ thân xuống. Mặt y lộ rõ vẻ đắc ý khôn cùng.

Y hạ thân xuống chấp tay sau lưng.

Đến lúc đó Minh thần cung chủ mới gượng đứng lên được. Người nhìn Bất Quân đành giọng nói:

- Đoàn Bất Quân... người chỉ hơn bốn cung ở trò đánh lén mà thôi. Nếu không sớm trúng một chưởng đánh lén của người thì người đừng hòng thoát khỏi tử cảnh bởi tay của bốn cung.

- Bây giờ thì khác rồi... Bốn tọa không rơi vào tử cảnh... Mà chính cung chủ mới rơi vào tử cảnh.

Y vừa nói vừa lững lững bước về phía Giáng Hoa.

Hai nàng cung nữ bất ngờ xuất hiện lao tới Đoàn Bất Quân. Hai người đồng loạt vỗ ngọc chưởng vào lão. Đoàn Bất Quân không né tránh mà ngang nhiên hứng lấy chưởng ảnh của hai cung nữ.

- Âm...

Chưởng ảnh của hai nàng cung nữ chạm vào thân ảnh lão, ngay lập tức màn huyết quang hộ thân xuất hiện, đánh bật ra. Đoàn Bất Quân chỉ chờ có thế, đồng loạt vung huyết trảo vỗ tới đan điền của hai nữ cung nữ Minh thần cung.

- Bộp.

Hai tiếng rú cất lên khủng khiếp.

Cùng với tiếng rú đó hai nữ cung nữ biến thành hai cái xác không hồn.

Minh thần cung chủ gào lên:

- Đoàn Bất Quân... người...

Thêm hai nàng cung nữ lao ra án ngữ trước mặt Đoàn Bất Quân. Họ nói:

- Cung chủ... Hãy chạy đi.

Lời cảnh báo của hai nàng cung nữ, như thể gáo nước lạnh tạt vào mặt Minh thần cung chủ khiến người tỉnh ngộ. Minh thần cung chủ dậm thì triển khinh công bằng mình bỏ chạy thì Đoàn Bất Quân đã chồm tới, đặt ngay huyết trảo vào yết hầu hai ả cung nữ.

- Cộp cộp.

Gã bẻ gãy cổ hai ả cung nữ vừa nói.

- Giáng Hoa... Nàng bỏ chạy thì bốn tọa sẽ tiêu diệt tất cả người của Minh thần cung như tám năm về trước đã từng sát tử hai trăm nhân mạng của Thiên Vân trang. Thậm chí bốn tọa còn phá hủy luôn cả tòa Minh thần cung của nàng.

Lời nói của môn chủ Thiên môn Đoàn Bất Quân như thể sợi dây trời vô hình quấn ngay lấy chân Giáng Hoa Minh thần cung chủ. Người dừng bước, nhìn lại Đoàn Bất Quân

- Thiên môn môn chủ... Người cần gì ở bốn cung.

- Cần gì ư? Rồi cung chủ sẽ biết... Nhưng nếu cung chủ bỏ đi là đã phát án tử cho tất cả những người của Minh thần cung.

Minh thần cung chủ buông tiếng thở dài.

- Bốn cung không bỏ đi nữa.

Vừa nói Giáng Hoa từ từ buông thông đôi ngọc thủ, với vẻ bất lực và buông xuôi.

-- o O o --

Hồi 41

Nô Nhân

A Di từ trong cửa hiệu thuốc bước ra đường. Nàng dõi mắt nhìn quanh, như thể dò xét quanh mình. Khi đã đoán chắc không có ai theo, A Di mới thả bước đi.

Nàng vừa bỏ đi được hơn mười bước thì hai bên đường xuất hiện mười gã đại hán vận võ phục Thiên môn. Cầm đầu mười gã đại hán đó là một lão già trạc ngoài ngũ tuần. Vừa thấy những người đó, mặt A Di đã đành lại.

Lão già vận huỳnh y võ phục bước thẳng đến trước mặt nàng.

- A Di... Cô nương hẳn nhận ra bốn đàn chủ chứ.

Nàng từ tốn đáp lời:

- A Di nhận ra Hoát Trụ đàn chủ.

- Đã nhận ra bốn đàn chủ, A Di cô nương biết phải làm gì rồi chứ?

Nàng nhìn thẳng vào mắt Hoát Trụ nhưng bất giác thối lại một bộ. A Di miễn cưỡng nói:

- Hoát đàn chủ... A Di đã dụng tuyệt hồn đan để trả mạng cho Thiên môn rồi...

Hoát Trụ neho mày:

- A Di cô nương đã dụng Tuyệt hồn đan trả mạng cho môn chủ cơ sao còn đứng ngay trước mặt bốn đàn chủ. Nói sao khó nghe vậy?

Hoát Trụ hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- A Di... Nếu cô nương biết thân, biết phận mình thì hãy ngoan ngoãn theo bốn đàn chủ về đàn môn, chờ phát lệnh của môn chủ.

Nàng lắc đầu:

- Lúc này A Di không còn là người của Thiên môn nữa... Với lại A Di còn có chuyện phải làm không thể theo chân Hoát đàn chủ được.

Hoát Trụ sa sầm mặt:

- A Di cô nương... Môn chủ đã phát lệnh tử đối với cô nương. Cô nương dám cãi lệnh của môn chủ sao?

- Hoát đàn chủ... A Di tuyệt đối giữ phận trung thành với Thiên môn. Và đã dụng Tuyệt hồn đan. Nhưng may mắn được người cứu... Xem như A Di đã trả mạng cho Thiên môn. Hoát đàn chủ... xin người đừng làm khó cho A Di. Bây giờ, A Di đã có chủ nhân mới.

Hoát Trụ trừng mắt nhìn nàng:

- Hồ đồ... Nàng đã không dụng Tuyệt hồn đan để trả mạng cho môn chủ, còn nhận chủ nhân mới. Tội này không thể dung thứ được.

Hoát Trụ rít giọng nói:

- Mau theo bốn đàn chủ về đàn môn thọ tội.

A Di lắc đầu:

- Không... A Di có chuyện phải làm không thể theo đàn chủ được.
- Nàng muôn cãi lệnh của bốn đàn chủ?

A Di miễn cưỡng nói:

- Hoát đàn chủ đừng ép A Di.
- Bốn đàn chủ ép thì đã sao nào?

Hoát Trụ nói dứt lời điểm chỉ vào mặt A Di trầm giọng quát:

- Bắt ả về cho bốn đàn chủ.

Lệnh được phát ra, ngay lập tức hai gã thuộc hạ của Hoát Trụ xông ngay vào A Di. Tả thủ vẫn ôm khư khư bọc thuốc, hữu thủ của A Di dựng đứng, đón thẳng lấy một lúc hai bóng ảnh chưởng của hai gã đại hán dưới trướng Hoát Trụ...

- Bình bình...

Nàng lùi lại hai bộ, thân ảnh lắc lư như cây sậy trước cơn giông dữ. Trong khi đó hai gã kia bật ngược trở ra té lăn xuống đất.

Hoát Trụ nói:

- A Di... cô nương khá lắm... Gần môn chủ có bản lĩnh thâm hậu như vậy nên mới xem thường bốn đàn chủ.

A Di miễn cưỡng đáp lời:

- A Di không dám thất lễ với đàn chủ... Nếu đàn chủ muốn A Di đến Đàn môn của đàn chủ... A Di sẽ đến nhưng trước tiên hãy để A Di đi làm tròn phận sự của mình đã.

Hoát Trụ cướp lời A Di khoát tay nói:

- Nàng chẳng có phận sự gì cả mà chỉ mỗi một việc duy nhất đến đàn môn chờ phán lệnh của môn chủ thôi.

- Hoát đàn chủ đã ép A Di rồi... A Di không thể theo đàn chủ được. Cáo từ.

A Di nói rồi, liền thi triển thuật Lưu thủy hành vân toan băng qua đầu Hoát Trụ. Nhưng chân vừa đề khí thì bốn màn lưới do tám gã môn hạ của Hoát Trụ căng ra, che kín cả mọi đường tẩu thoát của nàng.

Thấy họ dùng đến võng lưới, A Di biến sắc nói:

- Hoát đàn chủ không để cho A Di một sinh lộ sao?
- A Di... một khi bốn đàn chủ phát triển thiên võng thì cho dù cô nương có thuật thăng thiên hay độn thổ cũng không thể thoát được đâu. Hãy ngoan ngoãn tuân theo ý của bốn đàn chủ đi.

Nàng lắc đầu:

- A Di đã nói rồi... Lúc này A Di không tiện theo chân đàn chủ về đàn môn.

Lời nói này của nàng khiến cho Hoát Trụ giận đến tím mặt. Lão rống lên:

- Bắt ả cho bốn đàn chủ.

Ngay sau mệnh lệnh của Hoát Trụ, một màn lưới căng ra, chụp thẳng xuống đầu A Di. Nàng vẫn ôm khư khư bọc thuốc lách bộ qua trái né tránh. Vừa tránh được màn lưới thứ

nhất thì màn lưới thứ hai chụp ngang hông nàng. A Di hốt hoảng điểm chân lướt lên cao bốn bộ, để màn lưới của hai gã môn hạ Hoát Trụ lướt sát ngay dưới đế hài. Tránh được màn lưới thứ hai thì màn lưới thứ ba trong thế trận liên hoàn lướt ra hứng dưới chân nàng. Cùng với màn lưới thứ ba thì màn lưới thứ tư chụp thẳng trực diện đến.

Một lúc đối phó với hai màn lưới, A Di gần như không có đường nào để thoát.

Nàng nghiêng răng xuất chưởng đánh thẳng xuống hai gã đại hán thủ lưới bên dưới nhưng Hoát Trụ đã biết trước nàng sẽ phản kháng bằng cách đó mà võ chỉ điểm tâm huyết của nàng.

Vừa phát tác chưởng công võ xuống bên dưới A Di buộc phải thu hồi chưởng lại đón chỉ kinh của đàn chủ Hoát Trụ.

- Chát...

Chưởng và chỉ chạm nhau. Tâm trung bản thủ của A Di buốt nhói. Cùng lúc hai màn lưới chụp lên thân ảnh nàng. A Di giãy giụa nhưng bất lực không sao thoát ra khỏi đám bùng nhùng của hai chiếc thiên võng.

Hoát Trụ chấp hai tay sau lưng bước đến bên nàng. Trong khi A Di đã hoàn toàn bị gói trong chiếc thiên võng.

Nàng nhìn Hoát Trụ nói:

- Hoát đàn chủ... Hãy cho A Di đem thuốc về cho chủ nhân của mình rồi sẽ đến thọ tội với đàn chủ.

Hoát Trụ lạnh nhạt:

- Chủ nhân của nàng là ai? Có đáng như môn chủ hay không mà nàng trung thành quá vậy?

Nàng lưỡng lự rồi lắc đầu:

- A Di không thể nói ra tên của chủ nhân mình.

Hoát Trụ hừ nhạt rồi nói:

- Nàng không nói bốn đàn chủ cũng biết... Phải chủ nhân của nàng là Trương Quảng tiểu tử? Hay là Du Thiếu Bảo thiếu gia của Thiên Vân trang.

Nghe Hoát Trụ nói trúng tên Trương Quảng, A Di im lặng không đáp lời Hoát Trụ.

Thấy nàng im lặng, Hoát Trụ gắt giọng nói:

- Nàng không trả lời bốn đàn chủ ư?

A Di nhìn Hoát Trụ:

- Hoát đàn chủ muốn giết A Di thì cứ lấy mạng A Di đi, nhưng đừng hòng buộc A Di thổ lộ tung tích của chủ nhân... A Di biết môn lệnh như thế nào mà..

Hoát Trụ hừ nhạt rồi nói:

- A Di... Nàng cương cường dám cãi lại lệnh của Thiên môn. Bốn đàn chủ sẽ dùng cực hình khảo tra xem coi nàng có chịu nổi không?

- Đàn chủ muốn làm gì thì làm... A Di cũng không nói ra tung tích của chủ nhân đâu.

Nàng nói rồi cúi gầm mặt xuống không nhìn lên Hoát Trụ.

Hoát Trụ neho mày, gần giọng phán lệnh:

- Đưa ả về đàn môn.
- Tuân lệnh đàn chủ.

Bốn gã đại hán môn hạ vừa định khiêng màn lưới gói A Di bên trong lên thì bất thành linh có hai đạo bạch quang hình trăng khuyết cắt một đường vòng cung. Đôi nhật nguyệt ma hoàn lia ngang qua bốn gã đại hán dưới trướng của Hoát Trụ. Cả bốn gã môn hạ của Hoát Trụ đứng ngây ra, rồi từ từ khuyu chân đổ sầm xuống đất.

Sự biến đột ngột đó khiến Hoát Trụ sờ sững, ngây người.

Mạc Dân và Thể Ngọc bước ra.

Thể Ngọc nói:

- Lẽ nào không biết hổ thẹn sao? Bấy nhiêu người đây mà lại đi bức hiếp một vị cô nương tay yếu chân mềm?

Thể Ngọc khoát tay.

- Các người còn chưa cút đi? Hay đợi Mạc huynh ra tay lần nữa thì lại thêm kẻ châu Diêm vương lão gia đó?

Hoát Trụ nhìn Thể Ngọc và Mạc Dân chằm chằm.

Lão miễn cưỡng nói:

- Các người là người của Minh thần cung.

Thể Ngọc gật đầu:

- Không sai.

Hoát Trụ neho mày nói:

- Minh Thần cung... Tại sao các người còn sống chứ?

Mạc Dân gần giọng nói:

- Tiểu thư đã cho các người một sinh lộ còn chưa cút xéo đi, hay đợi Mạc mỗ tổng tiền xuống a tỳ rồi mới chịu đi?

Hoát Trụ nhìn Mạc Dân:

- Người là Đoạt mệnh ma hoàn Mạc Dân?
- Không sai.

Hoát Trụ lừ mắt nhìn Mạc Dân rồi ra dấu cho bốn gã kia công xác những gã đã chết. Lão gần giọng nói:

- Bốn đàn chủ sẽ tìm lại cái người.

Chờ cho lão đi hẳn rồi, Thể Ngọc mới vội vã gỡ lưới khỏi người A Di. Nàng đỡ

A Di đứng lên:

- Cô nương có sao không?

A Di ôm quyền xá.

- A Di đa tạ cô nương và công tử đã cứu mạng... Sau này sẽ báo đáp ân hai người.

A Di nhìn tại Thể Ngọc:

- Cô nương là Thể Ngọc tiểu thư... người của Minh thần cung?

- A Di cô nương biết Thế Ngọc à?

Nàng lưỡng lự rồi nói:

- Thỉnh thoảng A Di có nghe chủ nhân nhắc đến Thế Ngọc tiểu thư.

- Nói vậy, chủ nhân của A Di cô nương biết Thế Ngọc.

A Di gật đầu.

Thế Ngọc hỏi:

- Chủ nhân của cô nương là ai?

A Di nhũn nhặn nói:

- Lúc này chủ nhân đang bị trọng thương... A Di không tiện nói ra. Mong sau này sẽ gặp lại tiểu thư và công tử...

A Di cáo từ.

A Di ôm bọc thuốc dọm bước thì Thế Ngọc gọi lại:

- A Di cô nương...

A Di nhìn lại nàng.

Thế Ngọc nói:

- Nhà cô nương ở đâu? Thế Ngọc và Mạc huynh đây sẽ đưa cô nương về.

A Di ôm quyền xá:

- Đa tạ tiểu thư có lòng nhiệt thành... Nhưng A Di...

Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng, xởi lởi nói:

- Nhà của A Di cũng không xa đâu. Có dịp A Di sẽ bồi đáp ân cứu mạng của nhị vị...

Cáo từ.

Nàng cúi đầu xá hai người rồi sải bước đi nhanh một cách hối hả. Thế Ngọc và Mạc Dân nhìn theo A Di.

Thế Ngọc nhắm nói:

- A Di có vẻ rất gấp... Hình như người của nàng ta bị trọng bệnh.

Mạc Dân nói:

- Cứu người rồi... Muội không nên quan tâm đến người ta làm gì.

Thế Ngọc chau mày, nói:

- Thế Ngọc không thích bọn người Thiên môn. Bọn họ bây giờ cứ như sẽ là Minh chủ võ lâm rồi vậy.

Thế Ngọc nói rồi thả bước đi. Mạc Dân nổi gót theo nàng.

Trở lại với A Di.

Rời trấn Hàm Đan, A Di đến một gian thảo xá cất tạm bên bờ rừng. Nàng đẩy cửa bước vào.

Trương Quảng đang nằm trên tấm đệm bằng lá rừng, cố gượng ngồi lên. Chàng nhăn mặt rồi rung mình, ói luôn một bụm máu.

Trương Quảng nhìn nàng. Đôi chân mày của chàng cau lại khi nhận ra trang phục xốc xếch của A Di; và đầu cánh tay bầm tím.

Trương Quảng hỏi:

- A Di... chuyện gì đã xảy ra với nàng vậy?

A Di gượng cười giả lả nói:

- Chuyện nhỏ thôi mà. Chủ nhân đừng lo... A Di chỉ vấp té.

Nàng đặt gói thuốc xuống bên cạnh Trương Quảng.

- Những thứ chủ nhân bảo mua, A Di mua đủ cả rồi. Để A Di đi nấu thuốc cho người.

Chủ nhân, nấu như thế nào?

Trương Quảng nhìn thẳng vào mắt nàng:

- A Di...

Giọng nói của chàng khá khe khắt khiến A Di phải hồi hộp. Nàng nhỏ nhẹ đáp lời:

- Dạ... Chủ nhân có điều chi sai bảo A Di?

- Tại sao nàng giấu ta... Bình thường A Di rất thành thật sao nàng lại giấu ta... Nàng còn xem ta là người bạn thân của nàng nữa không?

- Chủ nhân...

Trương Quảng khoát tay, nạt ngang:

- Không...

- Trương ca ca...

Trương Quảng gật đầu, chàng nhìn nàng ôn nhu nói:

- Hãy cho huynh biết chuyện gì đã xảy ra với nàng?

- Ca ca đừng lo cho A Di.

Trương Quảng nghiêm giọng.

- A Di... Nếu nàng không nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra với nàng... Ta sẽ không chỉ cho nàng cách bốc thuốc đâu. Huynh nói thật đó.

A Di cúi mặt nhìn xuống:

- A Di nói đây.

Nàng thành thật thuật lại tất cả những chuyện xảy ra với mình không bỏ sót chi tiết nào.

Trương Quảng nghe xong, neho mày:

- Vậy mà nàng định giấu ta. Mai mốt nàng đừng giấu ta những chuyện gì nữa.

A Di gật đầu.

- A Di biết rồi. Mai mốt sẽ không giấu huynh bất cứ chuyện gì.

Trương Quảng chỉ cho A Di cách nấu thuốc rồi nói:

- A Di... Có lẽ ta và nàng phải rời khỏi đây.

- Tại sao?

Trương Quảng nghĩ họ sẽ tìm đến chỗ này. Ta và nàng nên đi sâu vào trong rừng hơn nữa. Lúc này...

Trương Quảng lưỡng lự bỏ lửng câu nói giữa chừng.

A Di thìn chàng.

- Trương ca ca... A Di hiểu sự lo lắng của ca ca... Nhưng A Di kỹ lưỡng lắm... không để cho người ta theo chân của mình đâu.

Trương Quảng buông tiếng thở dài:

- A Di.. ta không ngại người của Thiên môn, nhưng ngại một người có thể tìm đến đây. Nếu y đến...

A Di nói:

- Trương ca ca sợ Thể Ngọc tìm đến.

Trương Quảng lắc đầu:

- Không phải Thể Ngọc... mà là sợ Mạc Dân.

- Mạc Dân?

Trương Quảng gật đầu:

- Mạc Dân chính là vị công tử đã dụng nhật nguyệt ma hoàn cứu A Di đó.

Trương Quảng gượng cười nói:

- Nếu như y có tìm đến thì A Di cũng phải đứng ngoài cuộc.

- Huynh sợ Mạc Dân công tử tìm đến à?

- Ta nghĩ y sẽ tìm đến.

Buông tiếng thở dài, Trương Quảng nói:

- Nếu như Trương Quảng trở thành phế nhân... A Di cũng nên ly khai khỏi Trương Quảng.

Nàng lắc đầu:

- A Di không bao giờ từ bỏ Trương ca ca.

Trương Quảng lắc đầu.

- Ai đã dạy cho nàng sự trung thành thái quá như vậy? Nếu như ta trở thành phế nhân tất ta sẽ có cách xử cho riêng mình. Nàng không cần phải theo ta đến tận cõi đời này.

A Di lắc đầu.

Trương Quảng cau mày:

- Nếu như ta lệnh cho nàng... Nàng có nghe ta không?

A Di cúi đầu nhìn xuống:

- Trương ca ca... A Di đi nấu thuốc cho Trương ca ca.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Trương Quảng ôn nhu nói:

- A Di tin Trương ca ca sẽ vượt qua thử thách này mà.

A Di nói rồi ôm bọc thuốc ra sau hè.

Còn lại một mình Trương Quảng nghĩ thầm: "A Di... nàng là một con người chứ đâu phải mãi mãi ôm kiếp nô nữ làm tầm nhả tơ cho người..."

Ý niệm đó trôi qua trong đầu chàng. Trương Quảng buông tiếng thở dài lắc đầu

Đan điền chàng bất giác nhói đau, đến độ hoa cả mắt. Mồ hôi xuất hạn ra trán Trương Quảng. Trương Quảng nhắm mắt ôm đan điền, nghiêng răng nén tiếng rên chực phát ra cửa miệng.

Chàng thở ra nhẹ nhẹ để khỏa lấp cái đau cùng tận. Trương Quảng sức nghĩ đến Lâm Trung Quân.

- Phải chi có Lâm huynh ở đây thì hay quá.

Trương Quảng ngã người nằm xuống nệm lá rừng. Chàng gác tay lên trán suy nghĩ về Tiết Mặc Chước.

Trương Quảng lắc đầu nhẩm nói: "Võ công của mù khởi phát từ môn phái nào... Tại sao trong Bách khoa toàn thư của Vạn Kiến Thông sư tôn lại không nhắc đến. Võ công của mù ma nữ đó quá là lợi hại khó lường.

Chàng nhẩm nói dứt lời thì bỗng tiếp một tiếng thở dài nhẹ như thể sợ A Di nghe được tiếng thở dài của mình.

Trương Quảng suy nghĩ mông lung, và có cảm tưởng cuộc đời mình đang trôi dạt vào chỗ bế tắc không có lối ra. Cảm nhận đó bất giác tạo ra cái đau khủng khiếp trong tim chàng:

- Du Thiếu Bảo... Người tàn phế rồi ư?

A Di từ ngoài bước vào, trên tay nàng là chén thuốc bốc khói nghi ngút. Nàng nhìn Trương Quảng nói:

- Trương ca ca không bao giờ là kẻ tàn phế.

Trương Quảng nhìn nàng:

- Ta đang là kẻ tàn phế.

- A Di không tin... Cho dù Trương ca ca có là kẻ tàn phế thì A Di cũng sẽ theo ca ca suốt cả cuộc đời này.

Nàng bước đến ngồi xuống bên Trương quảng.

- Để A Di cho ca ca uống thuốc nhé.

Trương Quảng lắc đầu:

- A Di... Sao nàng tự biến mình thành kiếp tầm nhả tơ cho người?

Nàng nhìn Trương Quảng. Nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi của nàng.

- A Di không là kiếp tầm nhả tơ nhưng A Di không bao giờ phản lại số phận của mình.

Trong Thiên Môn, A Di có số phận của một nữ nô... Tất A Di phải giữ phận nữ nô.

Trương Quảng cướp lời nàng:

- Nhưng với Trương Quảng nàng đâu phải là nữ nô.

- Đó là ý niệm của Trương ca ca... Nhưng A Di thì luôn tâm niệm mình đã là người của ca ca rồi. Đó là số phận của A Di.

- A Di... Nàng từ bỏ ý niệm đó được không?

A Di bỗng một câu cụt lủn:

- Không... số phận của A Di... thì A Di phải giữ... Và chỉ có cái chết mới bắt A Di từ bỏ số phận của mình.

Trương Quảng thở dài. Chàng đón lấy chén thuốc trên tay nàng. Trương Quảng nói:

- Nàng ngây ngô và đại độ quá.

- A Di chấp nhận sự ngây ngô và đại dốt vì đã...

Trương Quảng nhìn nàng, lắc đầu rồi trút cả chén thuốc vào miệng. Chàng uống vội chén thuốc, rồi đặt chén vào tay nàng.

- Ta muốn nàng thay đổi số phận.

- A Di đã thay đổi số phận rồi... Hay ca ca muốn A Di trả lại cái mạng này cho ca ca?

Trương Quảng khoát tay:

- Không không... đừng hiểu lầm ý của Trương Quảng. Ta muốn nàng từ bỏ suy nghĩ kia để tạo dựng riêng cho mình một cuộc sống của nàng.

- Như thế này tốt cho A Di lắm rồi. Trương ca ca đi đâu, A Di sẽ theo đó. Nếu như ca ca rời bỏ cõi đời này... A Di cũng sẽ theo với người.

Nàng nói rồi đứng lên.

Trương Quảng nhìn nàng:

- Trên đời này còn ai giữ sự trung thành đại dốt như nàng không?

- A Di không biết.

Nàng nói rồi bước ra ngoài thảo xá.

Trương Quảng nhìn theo A Di. Chàng chỉ còn biết lắc đầu, ngao ngán bởi sự cương liệt của A Di mà thôi.

-- o O o --

Hồi 42

Hoa Độc – Nhện Hùm

Kiến Văn đứng trước cửa biệt phòng của Tiết Mạc Chước. Hắn lưỡng lự nửa muốn đẩy cửa bước vào, nửa thì không. Y cảm nhận một sự tửm lợm đâu đó đang ngập đến cổ mình.

Kiến Văn suy nghĩ, vẻ tần ngần.

Tiếng của Tiết Mạc Chước cất lên:

- Đồng tử... người đã đến sao còn đứng ngoài đó?

Lời nói của Tiết Mạc Chước khiến Kiến Văn giật thót mình. Y phải rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực mới đủ tất cả sự dạn dày để đẩy cửa bước vào biệt phòng của Mạc Chước.

Tiết Mạc Chước ngồi trên tràng kỷ trong tư thế kiết đà, rọi hai luồng ma nhãn vào Kiến Văn, nhận hai luồng ma nhãn từ Tiết Mạc Chước, xương sống của

Kiến Văn gai lạnh buốt nhói.

Y bước đến quì dưới tràng kỷ.

Mạc Chước nhìn thẳng vào mặt Kiến Văn:

- Sao người đứng ngoài đó mà không chịu bước vào?

Kiến Văn nhìn lên gượng nói:

- Nương nương... Kiến Văn sợ đến không đúng lúc, mà làm kinh động đến nương nương.

- Đồng tử ư không đến càng kinh động ta hơn.

Mạc Chước vừa nói vừa thả đôi chân trần đến trước mặt Kiến Văn. Mụ nói:

- Hầu hạ rửa chân cho ta đi.

Kiến Văn nâng đôi chân với những nếp nhăn và đầy những nốt ruồi của Mạc Chước. Y nghĩ thầm: "Biết đến bao giờ ta mới có thể thoát khỏi cảnh ngục súc của một đồng tử đáng kinh tởm này?"

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Kiến Văn vẫn thè lưỡi liếm chân Tiết Mạc Chước. Mụ nhắm mắt lại để hưởng thụ những cảm giác mà Kiến Văn đem đến cho mụ.

Mạc Chước thả lỏng cả người Kiến Văn vừa liếm chân vừa quan sát khuôn mặt của Tiết Mạc Chước. Y nhận ra vẻ thỏa mãn hiện rõ trong từng nếp nhăn của mụ.

Mạc Chước mở mắt nhìn gã mỉm cười:

- Đồng tử có vừa lòng với chức vị Lục đại bang chủ mà ta vừa lấy cho đồng tử không?

- Nương nương ban tặng cho đồng tử chức vị đó, chẳng còn gì hơn nữa. Đồng tử rất cảm kích đại ân, đại đức của nương nương.

Gã nói rồi thè lưỡi liếm nốt bàn chân còn lại của Tiết Mạc Chước. Mạc Chước nhìn gã dùng lưỡi liếm bàn chân mình, từ tốn nói:

- Đồng tử nghĩ như thế rất tốt. Bồn nường rất thích đồng tử. Bồn nường không muốn đồng tử có chức vị cao đó rồi phản bội lại bồn nường đâu... Nếu người phản bội bồn nường... Người biết kết cục như thế nào rồi đó.

- Kiến Văn biết ạ.

Hắn nói rồi đứng lên tự trút bỏ trang phục mình. Y bước đến nằm dài trên tràng kỷ ngay trước mặt Tiết Mạc Chước.

Cũng như thường lệ Tiết Mạc Chước vuốt ve thân thể Kiến Văn như thể vuốt ve một báu vật thiêng liêng của mụ.

Mụ dỗi mắt ngắm nhìn Kiến Văn từ đầu đến chân:

- Thân thể đồng tử đẹp lắm...

Kiến Văn nhìn mụ.

Bàn tay của Tiết Mạc Chước với những chiếc móng cong vút chẳng khác móng tay của bọn thần chết cỡi a tỳ rê ngang, rê dọc khắp người Kiến Văn.

Những chiếc móng của mụ ma đầu rê đến đâu thì trên người gã nổi đầy lớp gai ốc li ti.

Kiến Văn ráng chịu đựng sự vuốt ve mơn trớn của Tiết Mạc Chước. Y nhỏ nhẹ nói:

- Nường nường...

Tiết Mạc Chước đặt tay ngay vùng đan điền của Kiến Văn nhìn gã nói:

- Có điều gì Đồng tử cứ nói.

- Đồng tử đã được nường nường ban cho ân huệ làm Lục đại bang chủ nhưng...

Y bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Mạc Chước hỏi:

- Có gì không đồng ý cứ nói ra... Với nường nường đồng tử đừng ngại.

Kiến Văn rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi nói:

- Mặc dù đồng tử đã là Lục đại bang chủ nhưng võ công thì chẳng bằng ai cả... Điều đó khiến cho bang chúng trong Lục đại bang không sợ uy vũ của Đồng tử. Nường nường có cách gì không?

- Đã có bồn nường nường bên cạnh ai còn dám coi thường Đồng tử của bồn nường chứ? Nói cho ta biết ai dám coi thường đồng tử thì bồn nường nường sẽ xé xác người đó.

Kiến Văn gượng cười.

Thấy gã cười, Tiết Mạc Chước lộ hẳn vẻ hoan hỷ ra mặt. Hữu thủ với năm chiếc móng nhọn hoắc rà xuống chân Kiến Văn.

Cảm giác nhột nhột từ những chiếc móng nhọn hoắc của Tiết Mạc Chước tạo ra khiến Kiến Văn chột rùng mình.

Tiết Mạc Chước phá lên cười. Mụ nhìn Kiến Văn nhướng mày nói:

- Đồng tử thích thú lắm à?

Kiến Văn gượng cười gật đầu, cố nặn nụ cười giả lả.

Y ngáp ngừng nói:

- Mặc dù có nướng nướng bên cạnh, nhưng đồng tử vẫn cảm thấy mình bất an.

- Tại sao bất an?

- Đồng tử có quá nhiều kẻ thù... Mà kẻ thù nào cũng muốn lấy mạng đồng tử cả.

Huống chi bây giờ đồng tử còn là bang chủ Lục đại bang, tất càng có nhiều người muốn giết Đồng tử hơn. Chẳng lẽ chuyện gì cũng phải quấy rầy nướng nướng sao? Đôi lúc đồng tử nghĩ phải chi có được võ công tuyệt thế của nướng nướng để tự bảo vệ mình. Thế có hay hơn không, nhưng sợ không dám nói ra.

- Đồng tử... lần trước bốn nướng đã truyền thụ cho người "quỷ ảnh hành cước" cùng "Cương thi thảo" rồi... Người còn chưa chịu nữa à?

- Quỷ ảnh hành cước và Cương thi thảo công quả là lợi hại khôn lường. Nhưng xét cho cùng thì hai môn công phu đó chỉ đắc dụng với những cao thủ tầm thường thôi. Một khi gặp phải những đại cao thủ kỳ tuyệt như Trương Quảng... Ở... Như Thiếu Bảo...

Kiến Văn buông tiếng thở dài rồi từ tốn nói:

- Nướng nướng đã thấy rồi đó.

Y chỉ vào bờ vai mình:

- Đồng tử buộc phải để lại một miếng thịt trên tay Trương Quảng cũng giống như thạch sùng để lại chiếc đuôi để giữ mạng mình.

Tiết Mặc Chước mỉm cười nói:

- Ý của Đồng tử là muốn ta truyền võ công cho người... Những tuyệt công vô địch chứ gì?

- Đồng tử không muốn đòi cao thâm như nướng nướng mà chỉ muốn mình tự có thể bảo vệ cho mình mà không quấy nhiễu nướng nướng nữa. Nam tử hán thì phải đứng trong trời đất chứ, chẳng lẽ cứ ru rú bên mình nướng nướng hoài hay sao?

Tiết Mặc Chước nhìn Kiến Văn:

- Xét cho cùng trên võ lâm giang hồ có mấy ai được như Trương Quảng tiểu tử đâu nào... Nhưng thôi được rồi... Ta đã hiểu ý của Đồng tử.

Nghe Tiết Mặc Chước nói câu này, Kiến Văn mừng thầm trong bụng nhưng vẫn giả lả nói:

- Đồng tử vô cùng cảm kích nướng nướng.

- Ta không thích nghe những lời nói rỗng tuếch đó... Chỉ cần người hầu hạ bốn nướng chu đáo, thì bốn nướng sẽ ban phát đặc ân cho người.

- Đồng tử nguyện với lòng sẽ hầu hạ nướng nướng thật chu đáo để nướng nướng không thất vọng với Đồng tử.

Tiết Mặc Chước gật đầu.

Mụ cúi xuống ép mặt vào ngực Kiến Văn.

Y hơi nhồm lên, rồi đẩy Tiết Mặc Chước ra. Y nhìn Tiết Mặc Chước rồi nhắm mắt lại. Gã nhắm mắt thì Tiết Mặc Chước áp ngay hai cánh môi đầy vào miệng gã. Hơi thở của Tiết

Mặt Chước phả ra nồng nặc mùi tử khí khiến Kiến Văn chỉ muốn nôn ọe, nhưng gã thừa biết chỉ một chút sơ suất, Mặt Chước phát hiện được sự kinh tởm của gã thì ngay lập tức cái chết không toàn thây sẽ đến với gã ngay. Đây không phải lần đầu tiên Kiến Văn phải chịu đựng sự âu yếm thái quá của Tiết Mạc Chước. Y đã từng phải chịu đựng biết bao nhiêu lần như thế này rồi, tất nhiên sự chịu đựng mùi tử khí từ miệng của Tiết Mạc Chước phả ra y cũng đã tập quen chịu đựng.

Kiến Văn đẩy Tiết Mạc Chước nằm dài xuống tràng kỷ.

Gã biết bước kế tiếp phải làm gì mặc dù gã chẳng muốn làm những công việc đó.

Kiến Văn nhủ thầm trong đầu mình:

"Kiến Văn... Người đầu phải vì mục ma đầu gồm ghê tởm này mà người phải vì người. Người sẽ có lúc thoát khỏi cảnh ngộ tình quái quỷ của mục già dâm dăng này".

Với ý niệm đó. Kiến Văn cố nén tất cả sự kinh tởm vào trong để thực hiện nốt những hành vi đồi bại của một đạo hoa tặc mà hẳn phải làm với Tiết Mạc Chước.

Mặc dù y là một đạo hoa tặc, nhưng với Tiết Mạc Chước, Kiến Văn hành sự như thể bị đánh đập bằng những cực hình. Hẳn phải làm tất cả những gì mà đáng ra hẳn phải làm để hưởng thụ một đóa hoa, nhưng đằng này lại tự chối bỏ thực tại đi tìm những hoang lạc trong quá khứ và trong tưởng tượng mới có thể thực hiện được hành vi của một đạo hoa tặc từng trải và dày dạn.

Y nằm vật ra tràng kỷ với thân hình nhẽ nhại mồ hôi nhìn lên trần biệt phòng. Y nhắm mắt lại để quên đi những hành động mà y đã làm với Tiết Mạc Chước. Y như thể ngửi được mùi tử khí phát ra từ hơi thở của mình.

Tiết Mạc Chước chỗi tay ngồi lên vuốt ve thân hình đầm mồ hôi của Kiến Văn.

Mục ôn nhu nói:

- Đồng tử ngoan ngoan lắm.

Kiến Văn mở mắt nhìn Mạc Chước. Hắn chỉ chực bật la rồi quay sang nôn thốc, nôn tháo những gì có trong bụng mình ra ngoài. Nhưng gã kịp nén lại thứ cảm giác tởm lợm đó mà gượng cười giả lả nói:

- Nương nương vui vẻ là Đồng tử mãn nguyện rồi.

Tiết Mạc Chước đỡ hắn lên, để Kiến Văn dựa vào người, mục nói:

- Ta sẽ truyền cho đồng tử thần công "Quý trảo tiêu hồn khảm". Đây là thứ công phu tàn độc có một không hai. Một khi Đồng tử thi triển đánh ra thì đối phương chỉ có một con đường duy nhất là đi xuống a tỳ đầu phục Diêm vương lão gia.

Mục bước xuống tràng kỷ, để nguyên sự lỏa lồ với tấm thân tợ những mảng da nhão nhoe nhão nhọt được đắp lên bộ xương xâu xấu.

Tiết Mạc Chước đọc khẩu quyết cho Kiến Văn rồi nói:

- Đồng tử xem bốn nương thi triển đây.

Mụ nói rồi múa tít song trảo. Những âm thanh u u như tiếng ma tru quỷ khóc phát ra từ mười đầu ngón tay của Tiết Mạc Chước. Kiến Văn như thể bị hoa mắt bởi bóng ảnh trùng trùng điệp điệp của Quỷ trảo tiêu hồn khảm.

Bất thành linh Tiết Mạc Chước vỗ trảo khí xuống nền gạch.

- Chát..

Âm thanh khô khốc phát ra dưới sàn gạch. Trên nền gạch hiện lên năm dấu chỉ sâu hoắm, trông chẳng khác nào một đóa hoa mai.

Kiến Văn sững sờ với những dấu ấn chỉ đó. Y reo lên:

- Đúng là tuyệt công. Đúng là tuyệt công.

Tiết Mạc Chước mỉm cười bước lại ngồi bên gã. Mụ không quên choàng tay qua vai Kiến Văn:

- Đồng tử thích lắm à?

Mạc Chước gật đầu nói:

- Sự ngoan ngoãn của Đồng tử sẽ còn được bổn nương đền bù nhiều hơn thế nữa.

Mụ nói rồi áp đôi môi dày với mùi tử khí vào miệng Kiến Văn. Y phải chịu đựng nụ hôn đó bằng tất cả sự chịu đựng lẫn sự gian trá của mình.

Mạc Chước vừa buông Kiến Văn ra, gã đã vội nói:

- Nương nương... Đồng tử phải đi luyện tuyệt công Quỷ trảo tiêu hồn khảm.

Mạc Chước gật đầu:

- Khi nào nương nương cần thì Đồng tử phải đến ngay lập tức đó.

- Đồng tử không quên phận sự của mình.

- Tốt lắm...

Kiến Văn bước xuống tràng kỷ. Y vận lại trang phục rồi hành lễ mới lui bước rời khỏi biệt phòng của Tiết Mạc Chước.

Rời khỏi biệt phòng Tiết Mạc Chước, Kiến Văn vụt chạy ra ngoài hoa viên. Y bắt đầu nôn ọe. Y nôn những tưởng ra tới mặt xanh mà vẫn chưa với bớt cảm giác tởm lợm chực dâng lên cổ mình.

Y phà hơi thở vào hai bàn tay rồi đưa lên mũi ngửi. Đôi chân mày Kiến Văn cau lại bởi y nhận ra ngay trong hơi thở của mình có mùi tử khí rất khó chịu.

Y lẩm nhẩm nói:

- Chẳng lẽ ta cũng bị nhiễm phải hơi thở của mụ dâm đảng này sao?

Lời nói đó còn đọng trên hai cánh môi của Kiến Văn thì Thượng Quan Nghi bước đến.

Thượng Quan Nghi ôm quyền nói:

- Kiến Văn... công tử... công tử bị sao vậy?

Kiến Văn đứng sững lên nhìn Thượng Quan Nghi.

- Lão mau lấy rượu cho ta.

- Lão phu đi ngay.

Quan Nghi đi vào trong một lúc sau đó bưng ra bầu rượu hai cân. Kiến Văn chộp lấy vò rượu. Y dốc vào miệng một hòng rồi phun ra. Sau đó lại tu tiếp một ngụm dài.

Quan Nghi nói:

- Chu bang chủ sao vậy?

Kiến Văn đặt bầu rượu vào tay Thượng quan Nghi:

- Lão còn hỏi...

Quan Nghi khép nép nói:

- Chu bang chủ vừa mới hầu hạ nường nường?

Kiến Văn nhìn sững Thượng Quan Nghi. Y gắt gỏng hỏi:

- Lão không cần thiết phải hỏi.

Thượng Quan Nghi cúi mặt nhìn xuống:

- Lão phu biết lỗi... Lão phu biết lỗi.

Kiến Văn thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Biết lỗi thì đủ sao? Thế còn chuyện của lão nói với bốn công tử đã làm tới đâu rồi?

Thượng Quan Nghi ngẩng lên ôm quyền:

- Lão phu đã làm tất cả rồi.

Kiến Văn mỉm cười nhìn Thượng Quan Nghi nói:

- Ái nữ Thượng Quan Uyên Uyên chịu tiếp bốn công tử chứ?

Thượng Quan Nghi hơi bối rối một chút rồi nói:

- Mời Kiến văn công tử theo lão phu.

Kiến Văn mỉm cười:

- Bốn công tử sẽ chỉ cho lão quý ảnh hành cước.

Thượng Quan Nghi ôm quyền xá:

- Đa tạ công tử. Lão phu chỉ cầu xin một điều duy nhất.

- Điều gì?

Thượng quan Nghi lưỡng lự rồi nói :

- Lão phu chỉ cần Kiến Văn công tử cho lão phu cơ hội được kiến ngộ nường nường

Kiến Văn ngửa mặt cười ha hả.

Tiếng cười của gã lọt vào thính nhĩ Thượng Quan Nghi làm chói tai lão, nhưng Thượng Quan Nghi vẫn cúi mặt với vẻ chịu đựng phục tùng.

Kiến Văn nói:

- Lão định thay ta làm đồng tử hầu hạ nường nường à?

Thượng Quan Nghi lắc đầu quây quây:

- Lão phu không dám... Không dám... Lão phu đâu có dạng phúc phận như công tử.

Kiến Văn nhướng mày nói:

- Thượng Quan Nghi... Lão đừng giả vờ nữa... Cứ nói thật ra đi. Kiến Văn không tiếc với lão đâu. Chỉ cần lão giữ lời tất có cơ hội được tiếp kiến nường nường.

Thượng Quan Nghi ôm quyền:

- Lão phu thỉnh mời Kiến Văn công tử.
- Lão hãy đưa ta đến gặp ái nữ của lão.

Thượng Quan Nghi dẫn đường đi trước. Kiến Văn theo sau. Thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn trộm Thượng Quan Nghi với nụ cười mỉm vừa đắc ý vừa tự thị. Thỉnh thoảng Thượng Quan Nghi cũng nhận ra cái liếc mắt nhìn của Kiến Văn và nụ cười tự đắc trên miệng gã, nhưng lão vẫn phớt lờ như không thấy.

Thượng Quan Nghi đưa Kiến Văn đến tòa biệt lâu của Thượng Quan Uyên Uyên.

Gã nhìn lại lão:

- Thượng Quan Nghi tiền bối ngoan ngoãn lắm.
- Kiến Văn bang chủ quá khen. Lão phu chỉ là một đàn chù nhỏ nhoi trong Lục đại bang tất phải nghe theo lệnh của bang chủ rồi.

Kiến Văn giả lả nói:

- Khách sáo.

Y giữ vạt áo trường y thư sinh, cứ như đó trở thành động tác cổ hủ, hay đúng hơn là thói quen của Kiến Văn mỗi khi biết mình sắp diện kiến một đóa hoa đẹp.

Y nhìn lại Thượng Quan Nghi:

- Lão đi được rồi.

Thượng Quan Nghi khúm núm nói:

- Bang chủ... ái nữ vốn không có được sự nhã nhặn cần thiết... Lão mong bang chủ niệm tình miễn thứ.
- Kiến Văn đã biết Thượng Quan Uyên Uyên rồi. Không cần lão phải mách nước cho Kiến Văn.

Thượng Quan Nghi lưỡng lự rồi nói:

- Còn lời nói của bang chủ?

Kiến Văn phá lên cười:

- Suýt nữa Kiến Văn đã quên. Quân tử bất hí ngôn... Lão hãy đến gặp nương nương tại biệt phòng.
- Ở...Nhưng làm cách nào lão phu diện kiến được nương nương.

Kiến Văn nhìn Thượng Quan Nghi:

- Kiến Văn nghĩ Thượng Quan đàn chủ thừa sự gian trá để tiếp cận nương nương mà.

Lão gượng cười rồi nói:

- Kiến Văn bang chủ nói quá cho lão hủ bất tài này rồi. Nếu lão hủ đây gian trá thì đâu để cho Trương Quảng qua mặt mình.

Kiến Văn nhìn lão nhú mày:

- Thôi được rồi... Lão cứ đến biệt phòng của nương nương đợi Kiến Văn quay về.

Thượng Quan Nghi ôm quyền xá:

- Đa tạ Kiến Văn công tử.

Lão ôm quyền xá thêm một lần nữa rồi mới chịu quay bước bỏ đi. Chờ cho Thượng Quan Nghi đi khuất rồi Kiến Văn mới giữ vạt áo trường y một lần nữa rồi mới bước vào biệt lâu.

Mùi xạ hương xông vào khứu giác Kiến Văn. Không như đối với Tiết Mặc Chước, khi ngửi được mùi xạ hương này thì hẳn bất giác rạo rức một khúc xuân tình khó tả. Tim y đập rộn trong lồng ngực.

Kiến Văn nghĩ thầm: "Hoa như vậy mới là hoa, chứ có đâu đóa hoa thúì tha như mụ Tiết Mặc Chước".

-- o O o --

Hồi 43

Gian Tâm Độc Tình

Tiết Mạc Chước đứng sững ra trong gian biệt sảnh phòng. Mụ có nằm mơ cũng không tưởng được trên thế gian này lại có một gian biệt sảnh xinh đẹp như thế này.

Thượng Quan Nghi đứng sau lưng Tiết Mạc Chước.

Lia đôi mắt sâu hoắm đầy sắc chết chóc qua khắp mọi góc ngách của gian biệt sảnh, Mạc Chước mới nhìn lại Thượng Quan Nghi:

- Gian biệt sảnh này của Thượng Quan bang chủ?

Thượng Quan Nghi ríu rít nói:

- Nương nương sao lại nói vậy? Gian biệt sảnh này, lão nô đã tốn hao công sức chỉ để phục vụ cho nương nương.

- Thượng Quan bang chủ nói vậy có ý gì?

- Lão nô muốn nương nương vui vẻ đó mà.

Tiết Mạc Chước gạt đầu ra vẻ cao hứng nói:

- Tốt... Tốt lắm.

Thượng Quan Nghi bước đến vén tấm rèm bằng ngọc trai để Tiết Mạc Chước tận mắt thấy bộ tràng kỷ được dát vàng lộng lẫy.

Lão giả lả nói:

- Nương nương... Lão nô cung thỉnh nương nương hãy nhìn qua chỗ yên vị ngọc thể của nương nương.

Mạc Chước bước đến bên tràng kỷ.

Mụ nhìn chiếc tràng kỷ dát vàng bằng đôi uy nhân sáng ngời:

- Hay lắm... Tốt lắm... Bốn nương không ngờ Thượng Quan bang chủ lại chu tất như vậy.

Thượng Quan Nghi giả lả cười:

- Lão nô đã làm tất cả điều này để hầu hạ nương nương.

Tiết Mạc Chước gạt đầu:

- Tốt lắm... Thế Thượng Quan bang chủ muốn gì ở bốn nương?

Thượng Quan Nghi khúm núm nói:

- Khi nào nương nương thật sự vui vẻ lão nô mới thỉnh cầu nương nương...

Tiết Mạc Chước nói:

- Tốt... Thế mới khăng khải.

Thượng Quan Nghi bước đến bàn, bưng vò rượu bằng ngọc lưu ly chuốc ra chiếc chén cũng bằng ngọc đem đến dâng lên Tiết Mạc Chước bằng hai tay. Động tác của lão giống như một lão bộc trung thành sùng bái chủ nhân mình.

Tiết Mạc Chước đón lấy chén rượu.

Mụ không vội uống mà nói:

- Thượng Quan bang chủ mau đi gọi Đồng tử cho bốn nường.

Thượng Quan Nghi ôm quyền khúm núm nói:

- Nường nường... Lão nô đã chuẩn bị điều này để hầu hạ nường nường, chỉ cần nường nường cho phép và đừng bắt tội lão nô.

Tiết Mạc Chước cau mày:

- Thượng Quan bang chủ chuẩn bị điều gì?

Thượng Quan Nghi vỗ tay một tiếng.

Ngay lập tức cánh cửa hậu phía sau đại sảnh dịch mở rồi hai gã tráng niên chỉ mười tám đôi mươi bước vào. Người nào cũng có nhân diện như Phan An, Tống Ngọc.

Thượng Quan Nghi khúm núm nói:

- Nường nường... Đây là hai đồng tử mà lão nô đã dày công tuyển chọn. Một người lão nô đặt tên là Phan An... Một người lão nô đặt tên là Tống Ngọc. Nhị vị đồng tử sẽ hầu hạ nường nường.

Tiết Mạc Chước nhìn hai gã đồng tử.

Mụ bất giác nhìn lại Thượng Quan Nghi, trang trọng nói:

- Thượng Quan bang chủ... Ai chỉ cho lão điều này vậy?

Thượng Quan Nghi quì thụp xuống dưới chân Tiết Mạc Chước.

- Dạ... Lão nô không dám giấu nường nường... Chính đồng tử Kiến Văn đã chỉ cho lão nô cách hầu hạ nường nường.

Tiết Mạc Chước cau mày nhìn lão.

- Đứng lên đi.

Thượng Quan Nghi đứng lên. Lão nhìn lại hai gã Phan An và Tống Ngọc.

- Hai người phải hầu hạ nường nường chu đáo đó.

Hai gã tráng niên vội ôm quyền xá:

- Chúng tiểu nhân sẽ hầu hạ hết sức mình để nường nường vui vẻ.

Nghe hai gã nói, Tiết Mạc Chước phá lên cười khanh khách.

Mụ vừa cười vừa nói:

- Được rồi... Được rồi... Hai người hầu hạ bốn nường chu đáo thì sẽ được Thượng Quan bang chủ trọng thưởng hậu.

Mụ ngoắc hai gã đó:

- Đến đây cho bốn nường xem qua nào.

Hai gã tráng niên bước đến trước mặt Tiết Mạc Chước. Mụ nâng từng gã để xem qua. Rồi gật đầu.

- Đẹp lắm... Hai người đứng là Phan An. Tống Ngọc.
Thượng Quan Nghi bước đến trước mặt Tiết Mạc Chước.

- Nướng nướng vừa ý chứ?

Tiết Mạc Chước gật đầu:

- Ta rất vừa ý

Thượng Quan Nghi ôm quyền xá.

- Lão nô xin được lui bước ra ngoài.

Tiết Mạc Chước gật đầu:

- Lão đi đi.

Thượng Quan Nghi quay bước trở ra, rồi đóng cửa lại. Lão vừa đóng cửa chưa được bao lâu thì nghe tiếng cười khả ố của Tiết Mạc Chước cất lên the thé. Tròng tiếu ngạo của Tiết Mạc Chước đập vào thính nhĩ Thượng Quan Nghi khiến lão cau mày, nhưng miệng thì điểm nụ cười đầy ẩn ý.

Thượng Quan Nghi vuốt râu, nghĩ thầm: "Kiến Văn... người có thể học được võ công địa tuyệt thì lão phu cũng có cách để luyện võ công địa tuyệt của Tiết Mạc Chước chứ."

Lão vừa nghĩ vừa rời bước đi.

Rời tòa biệt lầu dành riêng cho Tiết Mạc Chước. Thượng quan Nghi đi thẳng đến tòa tổng đàn Kim Tiền bang, giờ đây là tổng đàn Lục đại bang.

Lão thấy cửa tổng đàn im ỉm nhưng lại có tiếng nữ nhân bên trong cười khanh khách. Thượng Quan Nghi chau mày nghĩ thầm: "Sự ô uế đang lan tỏa tất cả chốn thâm nghiêm của Kim Tiền bang".

Thượng Quan Nghi lưỡng lự rồi đẩy cửa len vào.

Trong đại sảnh, ánh sáng lơ mờ, chỉ thấy bóng người chứ không thấy nhân dạng người. Lão nhìn về phía góc đại sảnh. Nơi đó vừa mới đặt bộ tràng kỷ theo ý của Kiến Văn.

Tiếng cười của nữ nhân phát ra sau tấm rèm.

Thượng Quan Nghi buông tiếng thở dài nghĩ thầm: "Tên tiểu tử thói tha này muốn biến Kim Tiền bang của lão phu thành lầu xanh chắc".

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Thượng Quan Nghi vẫn đứng im không dám làm điều gì để phá khuấy cuộc mây mưa của Kiến Văn. Lão chờ một lúc thật lâu mới dám dang hắng lên.

Rèm lụa được vén lên, Kiến Văn thò mặt ra. Y nhìn Thượng Quan Nghi, cười khẩy rồi nói:

- Thượng Quan tiên sinh sao không ở lại hầu hạ Tiết Mạc Chước nướng nướng mà đến đây... Kiến Văn đâu có cần lão.

Thượng Quan Nghi vuốt râu.

Lão bước đến ôm quyền xá Kiến Văn:

- Lão phu đâu dám coi bang chủ có cần gì lão phu không.

Kiến Văn vận trang phục vào, y vừa xỏ giày vừa nói:

- Nếu bốn bang chủ có cần thì cần lão về biệt lâu của Thượng Quan Uyên Uyên, báo với nàng ta rằng Kiến Văn ta không chờ đợi lâu hơn được đâu.

Y chống tay lên hai bắp chân nhìn Thượng Quan Nghi:

- Lão hiểu ý của ta chứ?

Thượng Quan Nghi giả lả cười rồi nói:

- Lão phu đã nói hết lời rồi... Nhưng có lẽ Uyên Uyên không nghe lời lão phu... Lão phu tính như vậy...

- Lão tính gì?

Lão ve cầm từ tốn nói:

- Lão phu sợ... Nói ra Kiến Văn bang chủ xem thường lão phu.

Kiến Văn hừ nhạt một tiếng:

- Lão nói đi... Ta không xem thường lão đâu.

- Lão phu định dùng mê dược để Kiến Văn được tiếp cận với Uyên Uyên.

Kiến Văn cau mày:

Ả kỹ nữ chồm lên vòng tay sau cổ hắn. Ả nhìn Thượng Quan Nghi nhỏ nhẹ nói:

- Lão là ai vậy?

Nghe ả kỹ nữ thốt ra câu này, Thượng Quan Nghi cúi mặt nghĩ thầm: "Bây giờ đến Kim Tiền bang chủ một thời vang danh thế mà một kỹ nữ cũng không biết. Còn ai biết được lão phu nữa".

Mặc dù nghĩ như vậy, lão vẫn cúi đầu không nói tiếng nào.

Kiến Văn gỡ ả kỹ nữ ra rồi nói:

- Nàng không cần biết làm gì.

Y đứng lên khỏi tràng kỷ rồi buông rèm xuống. Kiến Văn bước đến trước mặt Thượng Quan Nghi:

- Như thế bốn bang chủ cũng không thích đâu. Nhưng thôi cũng được. Miễn lão sắp xếp như thế nào để ta hưởng thụ được ái nữ của lão.

Y bước đến bàn bưng cả tĩnh rượu tu một ngụm rồi đặt xuống. Kiến Văn nói:

- Mụ Tiết Mặc Chước có nói gì với ta không?

Thượng Quan Nghi giả lả nói:

- Nương nương có nhắc đến bang chủ... Nhưng lão phu đã nói thay bang chủ rồi.

Kiến Văn cau mày:

- Lão nói gì?

- Lão phu nói bang chủ bận lo đại sự võ lâm nên không đến hầu hạ nương nương được.

Kiến Văn gật đầu:

- Tốt lắm... Mụ già quỷ dữ đó lúc nào cũng cần đến bốn bang chủ. Nếu như bốn bang chủ thọ học xong võ công của mụ thì... Sẽ giết ngay mụ.

Thượng Quan Nghi nhìn Kiến Văn từ tốn nói:

- Võ công của bang chủ giờ đã có thể tự xưng là thiên hạ vô địch rồi. Đâu còn ngại ngừng gì nữa.

Kiến Văn nói:

- Lão nói sai rồi... Võ công của ta chỉ mới thụ học được ba phần của mụ quỷ thôi... Chưa thể sánh bằng mụ được.

- Lão phu sẽ cố gắng giúp công tử.

- Ta biết lão sẽ giúp ta mà.

Thượng Quan Nghi bước đến trước mặt Kiến Văn.

Lão ôm quyền nói:

- Kiến Văn bang chủ... Thiên môn môn chủ đã thu tóm được Minh thần cung rồi... Vậy chừng nào bang chủ mới ra lệnh cho Lục đại bang thu phục Thiên môn?

Kiến Văn khoát tay:

- Thiên môn thu phục Minh thần cung là chuyện của Thiên môn. Nếu như Thiên môn không đụng chạm gì đến ta... thì ta cũng không đụng chạm gì đến hắn.

- Bang chủ không có ý độc bá võ lâm?

Kiến Văn nhún mào:

- Mỗi chức vị bang chủ Lục đại bang, Kiến Văn đã hưởng thụ không hết rồi... cần gì phải độc bá võ lâm... Khiêu chiến với Thiên môn, bốn bang chủ thấy không cần.

Thượng Quan Nghi ôm quyền:

- Bang chủ dạy rất đúng.

Kiến Văn bưng tĩn rượu uống cạn rồi đặt lên bàn:

- Lão đến đây có chuyện gì không?

- Lão phu đến để bẩm báo với bang chủ đã chuẩn bị xong lầu "Hoa tình", thỉnh mời bang chủ đến xem qua.

- Lão đã chuẩn bị xong rồi ư?

Thượng Quan Nghi ôm quyền.

- Lão phu làm đúng theo ý của bang chủ.

- Lão thật là có bản lĩnh sắp xếp theo ý của người khác. Thế Hoa tình lầu, Tiết Mạc Chư có biết không?

- Tất nhiên là không biết.

Kiến Văn gật đầu:

- Thế thì đêm nay bốn bang chủ sẽ đến.

Y khoát tay:

- Lão lui ra được rồi đó.

Thượng Quan Nghi ôm quyền xá:

- Lão phu cáo từ...

Lão vừa dậm bước thì Kiến Văn gọi giật lại:

- Thượng Quan Nghi.

Thượng Quan Nghi sững bước:

- Bang chủ chỉ huấn?

Kiến Văn mỉm cười nói:

- Tối nay... Ta muốn hưởng lạc với Thượng Quan Uyên Uyên tại lầu Hoa tình. Lão sắp xếp cho ta đấy nhé.

Thượng Quan Nghi ôm quyền xá:

- Lão phu sẽ làm hết sức mình.

Lão nói rồi lui bước ra cửa.

Lão rời tòa đại sảnh, đi thẳng đến biệt lầu của Thượng quan Uyên Uyên.

Cửa lầu đóng im ỉm. Lão gõ cửa nhưng không một ai ra mở.

Đôi chân mày của Thượng Quan Nghi nhíu lại. Lão lên tiếng gọi:

- Uyên nhi... Uyên nhi... Mở cửa cho cha.

Lão gọi một lúc cửa biệt lầu mới dịch mở. Thượng Quan Nghi chấp tay sau lưng hỏi a hoàn:

- Tiểu thư đâu?

Ả a hoàn khúm núm nói:

- Dạ tiểu thư đang ở trong thư phòng.

Lão hừ nhạt một tiếng rồi gay gắt nói:

- Lão phu gọi mãi, người mới ra mở cửa... Người cũng xem thường lão ư? Đúng rồi, giờ lão đâu còn là chủ nhân của người

Ả a hoàn khúm núm:

- Nô nữ không dám... Nô nữ không dám.

Thượng Quan Nghi hừ nhạt một tiếng rồi xăm xăm đi thẳng vào biệt lầu. Lão đến thư phòng của Uyên Uyên.

Nàng đứng bên cửa sổ.

Thượng Quan Nghi nhìn Uyên Uyên:

- Uyên nhi.

Uyên Uyên không quay lại. Nàng ôn nhu nói:

- Gia gia lại đến khuyên dụ Uyên Uyên trao thân cho Kiến Văn phải không? Cha định bán cả con ư?

Nàng nói mà không quay mặt nhìn lại

Thượng Quan Nghi bước đến sau lưng nàng:

- Uyên Uyên... Sao con lại trốn phụ thân.

Uyên Uyên nhìn lại Thượng Quan Nghi. Nàng trầm giọng bất nhẫn nói:

- Phụ thân... Uyên Uyên đã suy nghĩ rồi... Cha muốn con làm gì để bồi đáp công sinh thành của cha đây?

Thượng Quan Nghi buông tiếng thở dài, ôn nhu nói:

- Uyên Uyên... Không phải là cha bức ép con đâu... Nhưng vì cha muốn giữ lại cơ nghiệp của Kim Tiền bang... Cha không muốn Kim Tiền bang một sớm một chiều tan thành mây khói...

Lão buông tiếng thở dài.

- Kim Tiền bang là cả một cơ nghiệp của cha... của bao nhiêu người lập ra. Nay lại rơi vào tay kẻ khác... Thử hỏi sao cha không đau lòng chứ?

Nàng nhìn thẳng vào mắt Thượng Quan Nghi:

- Thiên hạ kháo với nhau rằng, cha là con người gian trá nhất trên thế gian này. Trước đây con bán tín bán nghi. Nhưng nay thì con đã biết đó là sự thật. Kẻ gian trá nhất chính là cha.

Thượng Quan Nghi cúi đầu:

- Uyên Uyên... Con muốn nghĩ sao cũng được... Nhưng tâm của cha thì chỉ có một mình cha biết thôi.

Mặt nàng ủ rũ hẳn xuống. Uyên Uyên nói:

- Cha hãy nói đi... Cha muốn Uyên Uyên làm gì?

Thượng Quan Nghi ngập ngừng. Lão miễn cưỡng nói:

- Cha muốn Uyên nhi giúp cha đoạt lại cơ nghiệp Kim Tiền Bang.

Nàng gượng cười nói:

- Trước đây cha đã từng muốn con kết tình với Trương Quảng, để Trương công tử giúp cha thôn tóm sáu bang hội. Nay cha muốn bán con cho Kiến Văn, để giữ lại cơ nghiệp Kim Tiền bang của cha... Có đúng không?

- Uyên Uyên... trước đây cha đâu có ngờ Trương Quảng là Du Thiếu Bảo... Y quá gian trá muốn tung một mẻ lưới bắt tất cả các bang chủ để trả thù cho huyết án Thiên Vân trang, nên mới mở lời với y.

Lão buông tiếng thở dài.

- Nay chờ lại đến tay Chu Kiến Văn... Tên tặc tử thâm dâng này lại có ý đoạt cả Kim Tiền bang và Lục đại bang... Cha võ công thấp kém... Trong khi Kiến Văn lại có Tiết Mặc Chước... Cha còn biết dựa vào ai để đoạt lại những gì của mình chứ, ngoài con ra.

- Cha giao Thượng Quan Uyên Uyên cho Kiến Văn để giữ lại Kim Tiền bang?

Lão buông tiếng thở dài rồi nói:

- Cha cầu xin con.

Uyên Uyên nheo mày, lệ trào ra khoé.

Nàng miễn cưỡng nói:

- Kiến Văn chưa hưởng được thứ hấn thềm muốn... Nhưng một khi đạo hoa tặc hưởng được rồi... Cha nghĩ xem hấn có làm theo ý cha không?

Thượng Quan Nghi vuốt râu:

- Nhứt thời cha cầu đến con... Nhưng sau này thì cha có cách đối phó với Kiến Văn mà.

Nàng thở dài:

- Cha... Trước đây Uyên Uyên nghĩ Kiến Văn là chính nhân quân tử, quang minh lỗi lạc, nhưng nay con đã biết bản chất thật của gã rồi.

Thượng Quan Nghi bất ngờ quì xuống dưới chân Thượng Quan Uyên Uyên. Lão ngẩng lên:

- Uyên nhi... Cha biết con là thiên kim ngọc điệp cha Kim Tiền bang... Nhưng Kim Tiền bang không còn thì thử hỏi còn thiên kim ngọc điệp Thượng Quan Uyên Uyên không?

Uyên Uyên bật khóc, vội kéo lão lên:

- Cha đừng làm vậy.

- Cha cầu xin Uyên nhi hãy nghĩ đến Kim Tiền bang thôi.

Nàng bặm môi, nấc nghẹn.

Suy nghĩ một lúc lâu. Thượng Quan Uyên Uyên mới nói:

- Uyên Uyên sinh ra ở Kim Tiền bang... Nay cha đã muốn con giúp cha giữ lại Kim Tiền bang... Con sẽ giúp cha...

Nàng nói dứt câu thì bật khóc.

Thượng Quan Nghi choàng tay ôm lấy vai Uyên Uyên:

- Uyên Uyên... Cha không muốn như vậy đâu. Nhưng cha không còn sự lựa chọn nào khác, ngoài cầu xin sự hy sinh của con.

Nàng nhìn Thượng Quan Nghi:

- Cha... Uyên Uyên sẽ nghe theo lời cha.

Lão nắm vai Uyên Uyên:

- Cha đội ơn con.

- Cha đã sinh ra Uyên Uyên thì nay con phải báo đáp lại công sinh thành và dưỡng dục của cha... Đừng đội ơn con...

Thượng Quan Nghi miễn cưỡng nói:

- Uyên Uyên... Sự hy sinh của con nhất định sẽ được cha đền bù xứng đáng.

Nàng quay mặt nhìn ra cửa sổ:

- Con không cần sự đền bù đó đâu. Cái gì của cha, Uyên Uyên sẽ trả lại cho người.

-- o O o --

Hồi 44

Nợ Duyên Phận Tình

Trương Quảng nằm trên tấm đệm lá rừng nhìn ra cửa.
 Mạc Dân đứng ngay ngưỡng cửa thảo xá rọi mắt về phía Trương Quảng.

Trương Quảng nói:

- Tại hạ biết Mạc huynh sẽ tìm đến đây.

Bộ mặt Mạc Dân đanh hẳn lại với những nét chai sạn và lạnh lùng Y rọi đôi thần nhãn sáng quắc vào Trương Quảng.

- Hẳn người biết ta sẽ đến đây.

Trương Quảng gật đầu:

- Biết.

Mạc Dân bước vào trại xá. Y cất giọng thật êm nhu từ tốn:

- Mạc mỗ nên gọi người là Trương tiểu tử hay Du Thiếu Bảo.

Trương Quảng mỉm cười:

- Chân tướng của tại hạ đã được Minh thần cung chủ biết rồi à.

- Tất cả võ lâm ai cũng biết.

- Võ lâm đều biết, tất giờ Trương Quảng có rất nhiều kẻ thù. Kẻ thù của tại hạ không biết bao nhiêu mà kể.

Buông một tiếng thở dài Trương Quảng nói:

- Trương Quảng là Du Thiếu Bảo và ngược lại Du Thiếu Bảo cũng là Trương Quảng. Cái tên đối với tại hạ không có gì quan trọng. Mạc Dân huynh muốn gọi tại hạ bằng cái tên gì cũng được.

- Thế thì Mạc mỗ sẽ gọi người là Trương Quảng vậy.

- Tại hạ cũng thích cái tên đó.

Trương Quảng gượng ngồi lên, chàng nhìn Mạc Dân nói:

- Thảo xá đây chỉ mới cất tạm. Không có chỗ cho tại hạ thỉnh mời Mạc huynh yên vị...

Mong huynh niệm tình cho Trương Quảng.

Mạc Dân buông một câu cụt lủn bằng chất giọng thật lạnh lùng.

- Mạc mỗ đến không phải để tìm một chỗ ngồi.

Y nhìn thẳng vào mắt Trương Quảng:

- Mạc mỗ đến để giết người.

- Huynh không nói ra điều đó, Trương Quảng cũng có thể đoán ra mục đích của huynh.

Trương Quảng gượng chống tay rồi từ từ đứng lên.

Chàng nhìn Mạc Dân:

- Mạc huynh giết Trương Quảng vì cái gì. Vì tình yêu với Giáng Thể Ngọc. hay vì một mục đích nào khác.

Mạc Dân lưỡng lự. Trương Quảng nói tiếp:

- Mạc huynh không thể nói được à.

Nhìn Trương Quảng, Mạc Dân miễn cưỡng nói:

- Mục đích của ta là vì Giáng Thể Ngọc, nhưng còn một mục đích khác... Cung chủ lệnh cho Mạc Dân phải giết người.

- Bởi vì tại hạ là Du Thiếu Bảo.

- Không sai.

Trương Quảng khoanh tay trước ngực.

Chàng từ tốn nói.

- Phải chi lúc này Trương Quảng có thể gặp được Minh thần cung chủ.

Mạc Dân lắc đầu:

- Người không đủ tư cách để gặp cung chủ.

- Vậy sao?

Thốt ra câu nói đó mà chân diện của Trương Quảng đánh hắt lại. Chàng gằn giọng nói.

- Mạc các hạ đã lựa đúng thời cơ để trừ hậu họa cho Minh Thần cung rồi đó. Nếu hôm nay các hạ không lấy được mạng của Trương Quảng... Ngày mai Minh thần cung sẽ gặp kiếp họa rất lớn. Kiếp họa đó có thể ví với kiếp họa của Thiên Vân trang.

Mạc Dân chau mày lừ mắt nhìn thẳng vào mắt Trương Quảng:

- Người còn giữ vẻ cương cường như vậy ư?

- Với các hạ... Trương Quảng đâu có gì phải sợ hãi. Mạc các hạ chẳng qua đắc lợi có được cái mạng của Du Thiếu Bảo, nhờ gặp may mà thôi.

- Người xem thường ta như vậy à.

A Di từ ngoài thảo xá bước vào. Nàng nhìn Mạc Dân:

- Nếu như Trương huynh không bị nội thương bởi quỷ chưởng của Tiết Mạc Chước, thì Mạc huynh đâu phải là đối thủ của huynh ấy. Do đó hôm nay Mạc huynh có được cái mạng của Trương huynh cũng đâu phải anh hùng quang minh chính đại.

A Di bước đến bên Trương Quảng.

Chàng nhìn nàng:

- A Di... Đừng xen vào chuyện này.

Nàng lắc đầu:

- Không... bất cứ ai muốn lấy mạng Trương huynh phải bước qua xác của A Di. A Di còn sống thì huynh phải sống A Di chết sẽ dọn đường cho ca ca xuống cõi a tỳ.

Mạc Dân trừng mắt nhìn nàng:

- A Di, cô muốn thí mạng mình cho Trương Quảng.

- Không phải thí đâu... cái mạng của A Di đã thuộc về huynh ấy.

Trương Quảng lắc đầu:

- A Di, nàng nghe ta nói không. Ta muốn chuyện này A Di không được chen vào.
A Di nhìn lại Trương Quảng.
Chàng trừng mắt nhìn nàng, nhưng từ tốn nói:
- A Di... Nàng còn coi trọng ta không?
A Di cúi mặt nhìn xuống mũi hài khế gập đầu.
Trương Quảng gần giọng nói tiếp:
- Nếu nàng còn biết coi trọng ta thì hãy đi đi. Mỗi người chỉ có một cái mạng duy nhất thôi, đừng phí hoài thí mạng đó. Nàng có thể còn tương lai rất nhiều.
A Di bậm môi, lệ trào ra hai bên khóe mắt nàng:
- Trương ca ca...
Trương Quảng gay gắt cướp lời nàng:
- Nàng đừng nói với ta những lời vô nghĩa nữa... Lúc này phận của nàng là mau rời khỏi gian thảo xá này.
Thấy A Di lưỡng lự, Trương Quảng gần giọng nói:
- A Di... Nàng nghe ta nói không.
Nàng nhỏ nhẹ đáp lời Trương Quảng:
- A Di nghe.
- Đã nghe sao còn đứng đó. Sao còn chưa chịu ly khai khỏi đây. Hay nàng đợi Trương Quảng nổi giận giết nàng sao.
Lệ ràn rụa, A Di nói:
- Trương ca ca.
Trương Quảng khoát tay:
- Không cần nàng nói nhiều. Bất cứ lời nói nào của nàng giờ đây đối với Trương Quảng đều vô nghĩa. Nếu như không muốn nói chỉ khiến cho Trương Quảng tức giận thôi.
A Di bất ngờ quỳ xuống ngay trước mũi giày của Trương Quảng. Nàng ngẩn mặt nhìn lên:
- Ca ca.
- Nàng làm gì vậy...
- A Di muốn hành đại lễ với ca ca.
Trương Quảng lắc đầu:
- Không... nếu như ta chết thì hãy hành đại lễ... bây giờ thì không.
Trương Quảng vừa nói vừa kéo A Di đứng lên. Chàng nhìn vào mắt A Di gay gắt nói:
- Nàng đừng làm mất nhuệ khí của ta trước mặt Mạc các hạ đây.
Chàng chỉ ra cửa thảo xá:
- Một lần nữa... ta muốn nàng rời khỏi gian thảo xá này...
A Di cúi gầm mặt xuống.
Mạc Dân lên tiếng:
- Y đã muốn cô nương đi thì cô nương nên đi.

A Di nhìn lại Mạc Dân. Trong đáy mắt của nàng phản phát ngọn lửa hận hừng hực với sức mạnh chết người.

Nàng từ từ trở ra, rồi nói:

- Được...A Di sẽ đi...

A Di nhìn lại Trương Quảng một lần nữa rồi mới cúi gằm mặt. Nàng nấc nghẹn một tiếng trước khi rời bước khỏi thảo xá.

A Di đi rồi Mạc Dân nhìn lại Trương Quảng:

- Trương Quảng... người làm cho Mạc mỗ phải xúc động đó.

- Thế ư... Mạc các hạ có quyền xúc động nhưng tại hạ không biết van xin đâu.

Trương Quảng khoanh tay trước ngực:

- Tại hạ chỉ yêu cầu Mạc các hạ cho tại hạ biết một điều.

- Người nói đi.

- Cung chủ Minh thần cung có thật phải Mạc các hạ đến đây giết Trương Quảng.

Mạc Dân gật đầu:

- Đó là sự thật. Khi cung chủ biết người là Du Thiếu Báo mới lệnh cho Mạc mỗ bằng mọi giá phải giết người để trừ hậu họa.

Trương Quảng ngửa mặt cười:

- Bao nhiêu đó đủ rồi. Giờ thì Mạc huynh đã có thể xuống tay đồ tể. Khi lấy mạng Trương Quảng rồi, Mạc các hạ nhớ chăm sóc cho Thể Ngọc tiểu thư chu đáo

- Không cần người phải nhắc nhở Mạc mỗ.

Mạc Dân vừa nói vừa lòn tay ra sau lưng rút cặp Nhật nguyệt song hoàn. Gã trầm giọng nói:

- Trương Quảng... Mạc mỗ tiễn người đi. Năm sau ngày này Mạc mỗ sẽ cúng tế cho người.

- Tại hạ đa tạ Mạc huynh.

- Người đi nhé.

Mạc Dân toan phát tác Nhật nguyệt song hoàn để lấy mạng Trương Quảng nhưng Giáng Thể Ngọc bất ngờ xuất hiện thét lên:

- Dừng tay...

Sự xuất hiện đột ngột của Thể Ngọc khiến Mạc Dân bối rối.

Trương Quảng cười khẩy rồi nói:

- Xem chừng mạng của Trương Quảng chưa đến lúc rời bỏ cõi nhân sinh này.

Thể Ngọc bước đến. Bất ngờ tước luôn đôi nhật nguyệt ma hoàn trên tay Mạc Dân.

Mạc Dân bối rối nói:

- Thể Ngọc... Y là kẻ thù của Minh thần cung... Y chính là Du Thiếu Báo.

- Dù Trương huynh có là kẻ thù, có là gì gì đi nữa thì lúc này không phải là lúc Mạc huynh lấy mạng Trương ca ca.

Nàng buông tiếng thở dài:

- Mạc huynh... Huynh biết chuyện gì đã xảy ra chưa?

Mạc Dân chau mày:

- Muội nói gì... ta không hiểu.

Nàng cắn răng trên vào môi dưới rồi gay gắt nói.

- Minh thần cung không còn nữa. Thiên môn môn chủ Đoàn Bất Quân đã cướp Minh Thần cung rồi. Hiện giờ không biết mẫu thân ra sao, thế mà huynh còn tìm Trương ca ca để giết huynh ấy.

Nghe nàng nói điều này, Mạc Dân sa sầm mặt:

- Sao Môn chủ Thiên môn dám làm điều đó à. Tại sao chúng ta không biết?

- Chỉ có huynh và muội là hai kẻ không biết. Có mắt như mù, có tai như điếc, còn võ lâm thì biết tất cả rồi. Minh thần cung đã thuộc về Thiên môn.

Mạc Dân lắc đầu:

- Ta không tin. Môn chủ thiên môn dám làm điều đó ư? Gã có lá gan to cỡ nào cũng không dám... Huống chi Minh thần cung và Thiên môn còn có sự giao hảo với nhau.

- Mạc huynh còn có thể thốt ra lời nói đó nữa ư? Hãy đến Hoát Trụ đàn chủ mà hỏi.

Mạc Dân sững sờ.

Thế Ngọc nói tiếp:

- Khi Thế Ngọc và huynh rời Minh thần cung được một ngày thì Thiên môn môn chủ đến cướp Minh thần cung.

- Có chuyện đó thật sao.

- Thì Mạc huynh vẫn có thể dẫn chứng mà, bây giờ không phải là lúc để gây chuyện. Thế Ngọc cần Trương huynh giúp.

Đôi chân mày Mạc Dân nhíu lại:

- Thế Ngọc... muội cần gã để làm gì.

- Cứu mẫu thân.

Mạc Dân tròn mắt, mở to hết cỡ nhìn nàng, lắc đầu nói:

- Thế Ngọc... Y có thể làm được chuyện đó sao.

- Muội tin vào Trương huynh...

- Hắn chỉ là một kẻ vô dụng.

- Với muội thì khác...Trương huynh có thể làm được tất cả những việc mà người khác không làm được.

Mạc Dân buông tiếng thở dài:

- Ta không tin... Thế Ngọc muội chỉ muốn cứu gã thôi.

Thế Ngọc sa sầm mặt, đánh giọng nói:

- Mạc huynh, Sự tồn vong của Minh thần cung quan trọng hơn chuyện huynh giết Trương ca ca.

Nàng bước đến đối mặt với Mạc Dân:

- Mạc huynh hãy đi đi... Đi mà thẩm chứng những chuyện Thế Ngọc vừa nói với huynh.

Mạc Dân lưỡng lự.

Thế Ngọc gắt giọng nói:

- Mạc huynh không tin lời của Thế Ngọc ư?

Câu hỏi này của nàng càng khiến cho Mạc Dân bối rối hơn.

Y lúng ta lúng túng nói:

- Thế Ngọc... Đây là phận sự của huynh.

- Giờ thì không có phận sự nào rồi.

Trương Quảng nói:

- Thế Ngọc, Minh thần cung chủ phái y đến để giết ta đó.

Nàng lắc đầu:

- Nếu có chuyện đó thì cùng đã quá muộn rồi. Minh thần cung không còn tồn tại trên võ lâm nữa, mà đã thuộc về Thiên môn của môn chủ Đoàn Bất Quân. Xem như cái lệnh đó không còn hiệu lực.

Nàng nhìn vào mắt Mạc Dân:

- Nếu huynh muốn giết Trương ca ca thì phải bước qua xác chết của Giáng Thế Ngọc.

Mạc Dân bối rối:

- Thế Ngọc...

Trương Quảng nói:

- Mạc các hạ, e rằng hôm nay các hạ đánh mất cơ hội trời ban cho rồi.

Mạc Dân nhìn chàng gần giọng nói:

- Trương Quảng. Sự việc hôm nay chưa kết thúc đâu Mạc Dân sẽ quay lại tìm người.

Mạc Dân nhìn lại Thế Ngọc:

- Chúng ta đi.

Thế Ngọc lắc đầu:

- Không... Thế Ngọc ở lại đây.

- Muội không đi cùng với huynh ư?

- Muội có chuyện cần đến Trương huynh. Huynh hãy đi đi.

- Thế Ngọc.

Đôi chân mày của nàng nhíu lại. Vẻ bất nhẫn lộ ra mặt.

Nhận thấy vẻ mặt bất nhẫn và cau có của Thế Ngọc, Mạc Dân nói:

- Thôi được... ta đi.

Y nói dứt câu rồi quay bước đi thẳng một mạch rời thảo xá của Trương Quảng.

Mạc Dân đi rồi, Thế Ngọc mới nhìn lại Trương Quảng.

Trương Quảng nói:

- Thế Ngọc... Nàng có ta cũng vô ích thôi... Bởi hiện tại Trương Quảng đã là phế nhân...

- Thế Ngọc không tin huynh là phế nhân.

- Đó là sự thật. Thậm chí ta cũng không biết mình chết lúc nào nữa. Hay nhất là để cái mạng này giao lại cho Mạc Dân.

Thế Ngọc nhìn chàng.

- Nếu huynh chết... Thế Ngọc cũng chẳng còn gì thiết với cuộc sống này. Chỉ có huynh mãi có thể giúp Thế Ngọc...

Chân diện Trương Quảng nghiêm hẳn:

- Giúp Thế Ngọc... chẳng lẽ chuyện nàng nói là sự thật sao.

Nàng bật khóc rồi gật đầu:

- Tất cả là sự thật. Minh thần cung đã bị Thiên môn cướp lấy rồi không biết lúc này mẫu thân ra sao nữa.

- Quả là khó tin. Võ công của môn chủ Thiên môn không thể bì được với cung chủ. Thế mà môn chủ Đoàn Bất quân đã thu tóm Minh thần cung rồi.

Trương Quảng buông tiếng thở dài. rồi nói:

- Cho dù có chuyện đó xảy ra thì ta cũng không giúp gì được cho Thế Ngọc.

Nàng lắc đầu:

- Huynh phải giúp muội.

Trương Quảng gắt giọng nói:

- Thế Ngọc... Trương Quảng đã là phế nhân.

- Không.... Thế Ngọc không tin Trương ca ca là phế nhân. Nhứt định muội không tin

Nàng nhìn chằm chằm vào mắt chàng:

- Trương ca ca... có thể mẫu thân biết những uẩn khúc của huyết án Thiên Vân Trang, nên huynh phải cứu mẫu thân để làm rõ uẩn khúc huyết án đó. Huống chi Ân tướng ma tôn vẫn còn tồn tại.

Trương Quảng nói:

- Thế Ngọc... Ta đã biết Ân tướng ma tôn là ai. Những kẻ nào đứng sao Ân tướng ma tôn nữa.

- Huynh nói đi... Ân tướng ma tôn là ai?

- Thiên môn môn chủ Đoàn Bất Quân.

Chàng buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Nhưng có biết thì Trương Quảng cùng chẳng làm gì được y. Bởi ta đã là phế nhân vô dụng.

Nhìn lại Thế Ngọc, Trương Quảng thuật lại tất cả cuộc giao đấu giữa chàng với Tiết Mạc Chước.

- Nàng hiểu rồi chứ. Bây giờ chỉ có kỳ tích may ra mới cứu được Trương Quảng mà thôi. Trương Quảng bước ra cửa thảo xá.

Chàng vừa đi vừa nói:

- Chỉ có một người duy nhất có thể giúp nàng lấy lại Minh thần cung.

Thế Ngọc lắc đầu:

- Thể Ngọc chỉ tin vào Trương ca ca mà thôi
- Ta không làm gì được cho nàng đâu. Ngoại trừ tìm một chỗ nào đó để vùi thân xác mình.

Nói dứt câu, Trương Quảng bất giác rùng mình. Cùng với cái rùng mình đó, máu rỉ ra hai bên mép chàng.

Dùng ống tay áo quạt hai dòng máu, Trương Quảng nói.

- Hãy đặt niềm tin vào Mạc Dân... tìm Lâm Trung Quân Vô ảnh tứ kiếm và A Di... Bốn người có thể hợp lực, dùng mưu để cứu Minh thần cung chủ.

Nói xong, Trương Quảng dậm bước đi thì bất ngờ Thể Ngọc điểm vào tinh huyết của chàng.

Trương Quảng cau mày:

- Nàng định làm gì mà điểm huyết ta?

Thể Ngọc bước đến bên Trương Quảng. Nàng trang trọng nói:

- Thể Ngọc chính là kỳ tích của huynh.

Trương Quảng cười khẩy rồi nói:

- Nàng cứu Trương Quảng được ư.

Nàng gật đầu:

- Muội cứu được huynh.

Nàng nói rồi cấp Trương Quảng rời thảo xá băng luôn vào rừng. Chọn một bãi cỏ dưới tàng cây đại thụ, nàng đặt Trương Quảng ngồi xuống.

Trương Quảng cau mày thìn Thể Ngọc nói:

- Thể Ngọc... nàng định làm gì?

Nhìn Trương Quảng, Thể Ngọc nói:

- Huynh còn nhớ trước đây trong cổ động. Huynh đã cho Thể Ngọc dùng Thạch linh chi.

Đôi chân mày chàng nhíu lại:

- Thể Ngọc đừng hồ đồ.

Thể Ngọc lắc đầu:

- Thể Ngọc không hồ đồ. Trong chân âm của muội có linh chi. Muội hy vọng thạch linh chi sẽ hóa giải nội thương của Trương ca ca. Bởi hiện tại, không chỉ một mình Thể Ngọc cần đến Trương ca ca mà cả võ lâm đều cần đến huynh.

Trương Quảng lắc đầu:

- Thể Ngọc... ai cũng có số phận cả mà. Đừng cải lại số phận, cải không được đâu.

- Thể Ngọc sẽ cải lại số phận.

Nàng nói dứt câu. liền lột bỏ ngay y trang mình. Dưới ánh trăng đêm thể pháp nàng từ từ lộ ra với tất cả những đường cong thật hoàn mỹ, thật gợi cảm và tràn đầy nhựa sống.

Trương Quảng chau mày:

- Thể Ngọc.

Nàng nhìn chàng:

- Dù sao thì Thể Ngọc cũng đã yêu Trương ca ca. Trời cao chứng giám cho muội.

Nàng nói xong liền cởi bỏ luôn trang phục của Trương Quảng. Thể Ngọc vừa lột bỏ y trang của Trương Quảng vừa nói:

- Thể Ngọc sẽ dùng chân âm nguyên khí có linh chi thạch của mình truyền sang cho huynh. Muội chỉ cầu xin huynh... Nếu như giữa Minh thần cung và Thiên Vân trang có mối hiềm khích, mong huynh hãy thứ tha, rộng lượng bỏ qua cho mẫu thân.

Nàng nói xong, liền ôm chặt lấy Trương Quảng. Môi nàng gắn chặt lấy môi chàng.

Hai thể xác hòa quyện với nhau làm một. Thể Ngọc vận chuyển chân âm của mình truyền qua cho chàng. Toàn thân nàng như có một lớp khí bao bọc rồi phủ trùm lên cả thân thể của Trương Quảng.

Thể Ngọc nhỏ nhẹ nói:

- Trương huynh... Thể Ngọc dùng U hoa đại pháp chuyển hóa công lực qua cho huynh. Nếu muội có biến thành khô cốt đi nữa cũng là lòng thành của muội. Huynh không cần phải suy nghĩ đến muội.

Nàng nói xong nhắm mắt lại.

Trương Quảng nói:

- Thể Ngọc.

Lời nói còn đọng trên miệng Trương Quảng thì màn khí chân âm của Thể Ngọc được nàng vận hóa truyền qua cho chàng bất kể Trương Quảng có tiếp nhận hay không.

Mái tóc đen tuyền của Thể Ngọc từ từ chuyển dần qua màu hung, rồi nhanh chóng bạc trắng. Nàng lịm dần đi trong vòng tay của Trương Quảng.

-- o O o --

Hồi 45

Di Tình Di Hận

hìn Môn chủ Thiên Môn Đoàn Bất Quân, Minh chủ cung chủ Giáng Hoa nói.

- Đoàn môn chủ đã có được Minh thần cung của bốn cung rồi, còn đến đây làm gì nữa.

Đoàn Bất Quân chấp tay sau lưng:

- Bốn tọa còn rất nhiều điều muốn nói với cung chủ.

Giáng Hoa cung chủ lắc đầu:

- Bốn cung thấy không còn gì để nói với môn chủ nữa cả. Hay môn chủ định lấy mạng bốn cung

Đoàn Bất Quân cười khẩy rồi nói:

- Cung chủ giờ đã bị bốn tọa phong bế kinh mạch, phế bỏ võ công thì đâu còn lý do gì để bốn tọa xem Minh Thần cung chủ là hậu họa của mình.

Đoàn Bất Quân bước đến trước mặt Minh Thần cung chủ Giáng Hoa. Y từ tốn nói tiếp:

- Bốn tọa mang đến cho nàng một cơ hội mới.

Giáng Hoa nhìn thẳng vào mặt Đoàn Bất Quân, gắt giọng nói.

- Mỗi giao hảo giữa Minh Thần cung và Thiên môn đã bị môn chủ cắt đứt rồi. Đâu còn cơ hội nào nữa chứ

Bất Quân lắc đầu:

- Thật ra đây mới là lúc chúng ta thật sự gắn bó với nhau. Còn trước kia chỉ là sự gian trá bên ngoài thôi.

Y bước đến chiếc đèn ngồi xuống, mắt vẫn nhìn vào Giáng Hoa cung chủ.

Đoàn Bất Quân mỉm cười nói:

- Bao nhiêu năm trôi qua rồi, thế mà cung chủ vẫn giữ nhan sắc mình đẹp như hôm nào.

Đôi chân mày của Giáng Hoa thoát nhú lại. Người gắt giọng nói:

- Môn chủ thốt ra câu nói đó có ý gì? Khen tặng một kẻ bại tướng như bốn cung sao.

Hừ nhạt một tiếng Giáng Hoa cung chủ gay gắt nói:

- Bốn cung chẳng còn gì nữa trên thế gian này. Thậm chí cả sinh mạng của bốn cung cũng ở trong tay Môn chủ, muốn giết thì giết, muốn tha thì tha.

Nhún vai, Giáng Hoa cung chủ nói tiếp:

- Hay môn chủ còn có ý gì khác nữa?

Đoàn Bất Quân đứng lên. Nhìn Giáng Hoa cung chủ. Bất Quân ôn nhu nói:

- Bốn tọa và cung chủ sẽ nói chuyện với nhau một cách thẳng thắn để rồi đi đến quyết định sau cùng.

Giáng Hoa nghiêm mặt:

- Đoàn Bất Quân. Người muốn nói gì?

Thiên Môn môn chủ lắc đầu:

- Cung chủ đừng nóng nảy...Bồn tọa không thích vẻ mặt cau có của cung chủ đâu. Bồn tọa thích vẻ mặt trang trọng... nghiêm nghị và khe khắt của cung chủ hơn.

Buông một tiếng thở dài Giáng Hoa nói:

- Được Bồn tọa và cung chủ sẽ nói chuyện với nhau một cách thẳng thắn.

Đoàn Bất Quân mỉm cười, y chỉ chiếc ghế đối diện:

- Mời cung chủ.

- Môn chủ vẫn giữ được vẻ lịch lãm mời bốn cung đó.

- Với cung chủ. bồn tọa lúc nào cũng kính trọng.

Thiên môn môn chủ nói dứt câu ngồi xuống chiếc đôn. Giáng hoa cung chủ bước đến ngồi đối diện với Đoàn Bất Quân.

Bất Quân bưng bình trà chuốc ra hai chiếc chén. Y vừa chuốc trà vừa nói:

- Trong thạch phòng này chỉ có bồn tọa và cung chủ... Chúng ta không nên khách sáo giữ kẽ với nhau làm gì.

Giáng Hoa ôn nhu đáp lời Đoàn Bất Quân:

- Bồn cung sẽ không khách sáo giữ kẽ với môn chủ.

- Tốt lắm Bồn tọa và cung chủ đã từng có mối giao hảo với nhau.

Giáng Hoa khoát tay:

- Đừng nhắc đến mối giao hảo gian trá đó. Môn chủ có gì muốn nói với bồn cung thì cứ nói ra đi.

Đoàn Bất Quân bưng chén trà nhấp một ngụm như để thẩm giọng rồi nói:

- Tám năm trước, bồn tọa đã theo kế sách của cung chủ giả dạng làm Ẩn tướng ma tôn, cung chủ cũng là một Ẩn tướng ma tôn, để khuấy đảo võ lâm giang hồ, rồi liên kết với Võ Đang mà phát huyết lệnh võ lâm để tróc nã Thiên Vân trang.

Y cười khẩy rồi nói tiếp:

- Không phải tróc nã mà tẩm máu Thiên Vân trang của Du Cát Đằng, cung chủ có thể cho Bất Quân biết nguyên nhân nào người làm như vậy không.

Giáng Hoa nhìn thẳng vào mắt Bất Quân:

- Giang hồ chia làm tứ trụ... Ta thì muốn chỉ chia thành ba trụ thôi.

Bất Quân mỉm cười nhìn Giáng Hoa nói:

- Suy nghĩ của cung chủ đơn giản như vậy à.

Y lắc đầu:

- Cung chủ không thành thật rồi. Võ lâm có chia thành thể tứ trụ hay thể chân vạc thì cũng thế thôi. Bồn tọa những tưởng đâu sau khi tẩm máu Thiên Vân trang, Minh thần cung và Thiên môn sẽ hợp nhất với nhau làm một để độ bá thiên hạ.

Y buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Không như bốn tọa tưởng tượng Sau khi tắm máu Thiên Vân trang, tạo sát nghiệp máu chảy đầu rơi rồi. Minh thần cung chủ bỗng đứng chẳng quan tâm đến chuyện bá nghiệp võ lâm nữa. Minh thần cung như thể bế môn, không can dự đến chuyện võ lâm giang hồ. Chuyện đó khiến cho bốn tọa lấy làm lạ vô cùng. Đợi lúc bốn tọa muốn thân hành đến Minh thần cung để hỏi cho rõ ngọn ngành. Khốn nỗi, bốn tọa lại không dám đến.

Giáng Hoa nghiêm mặt nhìn Đoàn Bất Quân:

- Chuyện Minh Thần cung bế môn không can dự vào chuyện võ lâm. Đâu có liên can gì đến Thiên thôn.. Môn chủ tò mò để làm gì?

Đoàn Bất Quân đứng lên. Y chấp tay sau lưng, bước đến hai bộ trầm giọng nói:

- Cung chủ nói không liên can đến Thiên môn thì không đúng rồi.

Giáng Hoa cau mày:

- Liên can gì... Thậm chí môn chủ có thể nhân cơ hội đó mà độc bá võ lâm. Sao môn chủ không thể hiện ý đồ của mình khi bốn cung chán ngán cuộc tranh đoạt trên chốn võ lâm giang hồ.

Giáng Hoa cung chủ vừa nói dứt câu thì Đoàn Bất Quân ngửa mặt cười khàn khặc.

Nghe gã cười, Giáng Hoa cung chủ cau mày. Người gượng nói:

- Bốn cung thấy chẳng có gì đáng để môn chủ cười cả.

Bất Quân quay ngoắt lại nhìn chằm chằm Giáng Hoa. Lão khe khẽ nói:

- Bốn tọa cười cung chủ đó.

- Bốn cung đâu có gì đáng để môn chủ cười như vậy.

Bất Quân lắc đầu:

- Có chứ... ngay từ đầu bốn tọa có ý nói với cung chủ... Chúng ta cởi mở và thành thật với nhau... Nhưng cung chủ lại không thành thật, thậm chí che đậy bản thân mình nữa.

Đôi chân mày Giáng Hoa nhíu lại:

- Môn chủ nói vậy có ý gì?

- Cung chủ hẳn tưởng bốn tọa là đưa trẻ lên hai lên ba ư?

- Nếu là đưa trẻ lên hai, lên ba thì môn chủ đã không làm được chuyện đoạt Minh thần cung của ta.

Bất Quân gật đầu:

- Thôi được... Bốn tọa sẽ nói thẳng với cung chủ vậy.

Y im lặng một lúc rồi nói tiếp:

- Tám năm trước, tám năm trước, cung chủ thừa biết bốn tọa vừa ngưỡng mộ cung chủ... Thậm chí yêu cung chủ nữa... Nên mới đặt mối giao hảo để lợi dụng tình yêu của Bất Quân mà thực thi việc trả thù của mình.

Câu nói này của Bất quân khiến mặt hoa của Minh thần cung chủ Giáng Hoa thoát thay đổi.

Bất Quân mỉm cười với Giáng Hoa rồi nói tiếp:

- Cung chủ khéo lợi dụng bốn tọa. Nhưng khốn nỗi bấy giờ bốn tọa bị tình yêu và sự ngưỡng mộ đối với cung chủ làm mờ tâm trí, nên đâu thấy điều đó. Bốn tọa những tưởng đâu sau khi gạt Thiên Vân trang khỏi võ lâm giang hồ thì Minh Thần cung và Thiên môn sẽ hợp nhau làm một... Trở thành Thiên Thần giáo... thống trị võ lâm.

Y buông một tiếng thở dài:

- Nhưng Bất Quân đã hoàn toàn thất vọng với Minh thần cung. Tạo lập huyết sát với Thiên Vân trang rồi... Cung chủ như người ngán sự tranh đoạt mà bế môn Minh thần cung. Hoặc muốn trở thành kẻ tu sĩ cao siêu tể độ của Du Cát Đằng.

Chân diện Giáng Hoa cau lại:

- Môn chủ nói nhăng nói cuội gì vậy?

- Bất Quân không nói nhăng nói cuội đâu... Mà nói đúng tâm của cung chủ.

Y hừ nhạt một tiếng, nhìn Giáng Hoa nói tiếp:

- Bốn tọa âm thầm tìm hiểu nguyên nhân nào dẫn cung chủ đến hành động tạo lập huyết sát đối với Thiên Vân trang... và bốn tọa đã phát hiện ra.

Minh Thần cung chủ Giáng Hoa đứng lên:

- Môn chủ đã phát hiện được gì?

Bất Quân mỉm cười nói:

- Cung chủ đừng nên khẩn trương như vậy. Thế nào Bất Quân cũng sẽ nói ra sự phát hiện của mình.

Y bưng chén trà nhấp một ngụm.

Uống ngụm trà nhưng trán Bất Quân lại xuất mồ hôi. Đặt chén trà xuống bàn, nhìn Giáng Hoa cung chủ, Bất Quân nhạt nhẽo nói:

- Bốn tọa đã phát hiện cung chủ và Du Cát Đằng có mối quan hệ với nhau... Thế mới lạ chứ.

Y hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Du Cát Đằng Thiên Vân trang chủ hóa ra lại là người mà cung chủ để mắt đến.

Y khoát tay:

- Ô không... Cung chủ đâu chỉ để mắt đến mà còn để tình cho Du Cát Đằng Thiên Vân trang chủ nữa. Mà sao không được nhỉ... Cung chủ cũng đáng là một đôi trai tài gái sắc đấy chứ. Với lại ai mà chẳng thầm yêu trộm nhớ một trang anh hùng hào kiệt lại có chí khí và biết đối nhân xử thế như Du Cát Đằng.

Sắc hoa của Minh thần cung chủ đỏ bừng. Người gắt giọng nói:

- Bốn cung có yêu Du Cát Đằng cũng không liên quan đến môn chủ.

Bất Quân gắt giọng đáp:

- Sao lại không?

Y hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp.

- Khi cung chủ yêu người ta, nhưng lại không được người ta đáp tình, thế là sinh ra chữ hận.

Y lắc đầu nhìn Giáng Hoa nói tiếp:

- Nữ nhân hận tình quả là khủng khiếp thật. Khi không được Cát Đằng đáp tình, cung chủ đã ôm cát hận đó, quyết trả thù Thiên Vân trang chủ.

Giáng hoa nói:

- Môn chủ sai rồi.

Bất Quân mỉm cười nói:

- Bồn tọa sai chỗ nào mong cung chủ chỉ giáo?

- Bồn cung đã lập gia thất với Giáo chủ Minh giáo. Sao ôm mối hận tình đó chứ.

Bất Quân lắc đầu:

- Tự giấu lòng, tự che đậy mình. Lập gia thất với Minh giáo chủ. Nàng đã có chủ định lợi dụng thực lực của Minh giáo để trả hận thù, điều đó nàng sẽ làm... Bất kể hậu quả như thế nào. Khi nàng trở thành Minh thần cung chủ... thì thực hiện ngay ý đồ trả hận tình với họ Du.

Y bước đến ghé ngồi gác chân chữ ngũ nhìn Giáng Hoa nói tiếp:

- Thậm chí nàng biết một mình mình không thể trả hận được nên muốn lôi kéo tất cả võ lâm vào cuộc.

Bất Quân nói đến đó, không làm chủ được mình mà thuận tay nện chén trà xuống sàn đất.

Chén trà vỡ tan thành từng mảnh.

Y nhìn Giáng Hoa.

- Bồn tọa nói đúng chứ.

Chân diện của Giáng Hoa cung chủ sa sầm. Người im lặng không đáp lời Bất Quân...

Buông một tiếng thở dài, Bất Quân nói:

- Thậm chí nàng biết Bất Quân ngầm ngưỡng mộ và yêu nàng, nên không ngần ngại đưa Bất Quân vào cuộc trả thù của mình.

Y mỉm cười:

- Cung chủ đã nói với Bất Quân những gì nhỉ.

- Ta đã quên rồi.

- Làm sao nàng nhớ được khi trả được hận tình của mình. Được! Nàng quên thì ta sẽ nhắc lại cho nàng nhớ.

Y chỗi tay đứng lên nhìn chằm chằm Giáng Hoa:

- Nàng đã nói Bất Quân hãy kết hợp với nàng. Chúng ta trước tiên sẽ tróc nã Thiên Vân trang... Xem như nhổ cái gai trong mắt, sau đó mới mưu cầu đại nghiệp độc bá võ lâm... Đúng không nào?

Giáng Hoa nhìn Bất Quân nhưng lại im lặng không đáp lời gã.

Bất Quân nhướng mày:

- Bất Quân nhắc lại có gì sai trong lời nói của mình không. Chắc chắn nàng sẽ nói nàng không nhớ. Làm sao nàng nhớ được khi thực hiện được ước nguyện của mình. Chỉ có một người luôn nhớ đó là Môn chủ Thiên môn Đoàn Bất Quân.

- Người cũng có tham vọng độc bá Võ lâm.

- Tham vọng của Bất Quân là vì nàng.

Giáng Hoa đứng lên. Nàng nghiêm mặt nhìn Môn chủ Thiên Môn Đoàn Bất Quân:

- Môn chủ... Người nhắc lại tất cả những chuyện vừa rồi với mục đích gì? Hãy nói thẳng ra đi.

- Giáng Hoa... Trước khi Bất Quân nói ra mục đích của mình. Ta muốn biết những lời ta nói với nàng đúng hay không... Hãy thú nhận bằng sự thành thật của mình.

- Người muốn Giáng Hoa thành thật ư. Được ta thành thật.

Hít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Giáng Hoa chậm rãi nói:

- Môn chủ đã nói đúng. Rất đúng... Bồn cung chỉ muốn trả hận tình với Du Cát Đằng.

- Giờ thì nàng đã thú nhận.

- Bồn cung thú nhận thì đã sao nào. Chẳng lẽ vì chuyện đó mà môn chủ hận bồn cung sao.

Đoàn Bất Quân cười mỉm rồi nói:

- Bất Quân đâu dám giận Minh thần cung thủ.

Y bước đến trước mặt Giáng Hoa:

- Người mà Bất Quân ngưỡng mộ và yêu và nhớ thì sao dám giận được. Trái ngược lại Bất Quân rất sợ Giáng Hoa giận Bất Quân.

- Giờ Giáng Hoa đã ở trong tay Bất Quân rồi. Người muốn nói gì không được.

- Bất Quân chẳng có gì để nói cả, ngoại trừ muốn trao cho nàng một cơ hội, có một không hai.

Nhìn thẳng vào mắt Bất Quân, Giáng Hoa gần giọng khe khẽ nói:

- Có gì thì Bất Quân người cứ nói thẳng ra đi.

Buông một tiếng thở ra nhẹ nhẹ, Bất Quân nhìn Minh Thần cung chủ Giáng Hoa từ tốn nói:

- Bất Quân muốn Giáng Hoa trở thành Thiên môn môn chủ phụ nhân.

Chân diện Giáng Hoa lộ rõ những nét sững sờ. Người miễn cưỡng nói:

- Một lần nữa bồn cung muốn nghe người lặp lại câu nói của người.

Bất Quân mỉm cười:

- Bất Quân muốn Giáng Hoa trở thành Thiên môn môn chủ phụ nhân.

- Bồn cung có nghe lầm không nhỉ?

- Không lầm đâu.

Nàng Giáng Hoa nhìn thẳng vào mắt Bất Quân. Người ôn như nói.

- Nếu bồn cung đồng ý thì sao?

- Nếu như Giáng Hoa đồng ý, Bất Quân sẽ tổ chức ngay đại yến tuyên cáo với trời với đất với võ lâm thiên hạ, rồi sau đó...

Giáng Hoa gần giọng:

- Sau đó thì sao.

- Giáng Hoa sẽ truyền thụ lại khẩu quyết võ công cho Bất Quân. Và Bất Quân sẽ truyền thụ võ công và cả bản thân cho Giáng Hoa. Phụ phụ chúng ta sẽ thực hiện nốt những việc chưa làm.

- Đó là những việc gì?

- Độc bá võ lâm thu tóm thiên hạ về với Thiên môn.

Giáng Hoa cung chủ vừa nghe Bất Quân thốt dứt câu liền ngửa mặt cười khanh khách.

Mặt của Bất Quân bất giác sa sầm bởi tròng tiếu ngạo của Giáng Hoa. Y miễn cưỡng nói:

- Bất Quân nói không đúng sao nàng cười?

Giáng Hoa nhướng mày, gần giọng nói:

- Đoàn Bất Quân. Người nói rất đúng đấy chứ. Nhưng chỉ tiếc một điều...

Giáng Hoa bỏ ngang câu nói giữa chừng.

- Nàng tiếc gì?

- Đoàn Bất Quân, ta tiếc một điều người tưởng Minh thần cung chủ là một đứa bé gái ngây thơ rồi. Người được ngày hôm nay chẳng qua người giả trò gian trá, tiểu nhân bi ổi đánh lén sau lưng bốn cung thôi, chứ nếu phân tài cao thấp quang minh chính đại thì người đâu phải là đối thủ của Bốn cung.

Mặt Bất Quân xám hắc lại. Lão miễn cưỡng đáp lời Giáng Hoa:

- Ta thừa nhận điều đó. Võ công của Bất Quân không thể bì được với nàng. Nhưng nàng muốn thắng Bất Quân cũng không phải dễ...

Giáng Hoa hừ nhạt một tiếng:

- Ta chẳng muốn giao bí quyết võ công của mình cho ai cả... Nhất là người.

Bất Quân cau mày gắt giọng nói:

- Nàng từ chối ư?

- Người sẽ làm gì bốn cung nào... Đến bước đường cùng bốn cung nhận cái chết thôi.

Giáng Hoa lắc đầu:

- Đoàn Bất Quân... Người đừng mộng tưởng và hy vọng có sự kết hợp giữa bốn cung với người. Nếu có chuyện đó xảy ra thì bốn cung nghĩ ta và người nên kết hợp với nhau dưới a tỳ.

Buông một tiếng thở dài, Bất Quân nói:

- Rượu mời nàng không uống lại đòi uống rượu phạt.

Y hừ nhạt một tiếng:

- Nàng đã từng hận tình mà bất kể thủ đoạn để trả hận tình. Đoàn Bất Quân ta cùng biết hận tình, và tất nhiên ta cũng sẽ trả hận tình.

- Bất Quân... Người lấy mạng bốn cung là cùng chứ gì. Thế thì người còn chờ gì nữa mà chưa ra tay tước mạng của bốn cung.

Giáng Hoa vừa nói vừa ngẩng cao mặt với vẻ cương quyết chấp nhận cái chết đến với mình.

Môn chủ Thiên môn lắc đầu. Y buông tiếng thở dài rồi nói:

- Bốn tọa đã nói rồi. Bốn tọa đâu nợ giết nàng. Nhưng ta cũng không bỏ qua sự cao ngạo của nàng đối với ta.

Y nói dứt lời, lòn tay ra sau lưng rút luôn ngọn roi da. Bất Quân vùng ngọn roi da về phía trước.

- Chát.

Tiếng roi phát ra đập vào thính nhĩ Giáng Hoa khiến người buột miệng nói:

- Đoàn Bất Quân.

- Nàng biết hận tình thì ta cũng biết hận tình. Nàng biết trả hận tình thì ta cũng biết trả hận tình.

Lời dứt thì Bất Quân cũng quát thẳng roi vào người Minh thần cung chủ Giáng Hoa:

- Chát.

Hứng trọn một ngọn roi của Bất Quân, Giáng Hoa chúi người té xuống đất. Trên lưng người lộ ngay một đường chỉ đỏ au, trang phục cũng bị rách một đường dài.

Bất Quân nói:

- Nàng đã biết hận tình như thế nào rồi. Và hôm nay nàng sẽ được nhận lại chính chữ hận đó.

Liên ngay sau lời nói đó Bất Quân quát thẳng một roi xuống lưng Giáng Hoa.

- Chát.

Giáng Hoa nhăn mặt gồng người. Nàng nhìn Bất Quân bằng đôi mắt căm hờn uất hận, răng trên cắn vào môi dưới đến tóe máu.

Bất Quân nói:

- Đừng nhìn bốn tọa bằng con mắt thù hận đó.

- Người bỉ ổi và đê tiện lắm.

- Nàng nói đúng Phàm những kẻ hận tình thì có tâm địa bỉ ổi và đê tiện.

Lão nói dứt câu thẳng tay quát xuống thể pháp Giáng Hoa liên tục ba nhát roi.

- Chát chát chát.

Minh thần cung chủ nằm mọp dưới đất, dùng tay che mặt. Người rít giọng:

- Đoàn Bất Quân! Nếu người không giết ta thì có ngày người phải nhận lại những nhát roi này.

Bất Quân hừ nhạt rồi nói:

- Nàng đâu còn có cơ hội đó nữa.

Y nói xong nghiêng rằng quất liên tục những nhát roi tàn nhẫn xuống người Giáng Hoa, chẳng một chút tiếc thương. Giáng Hoa hứng chịu trận mưa roi oan nghiệt và tàn nhẫn cho đến khi nàng lịm đi không còn biết gì nữa.

Đoàn Bất Quân quẳng ngọn roi xuống bên Minh thần cung chủ. Lúc này Minh thần cung chủ trông thật là thảm hại. Trang phục của người rách bươm, nhìn thấy cả làn da trắng bên trong với những đường roi ngang dọc.

Bất Quân nhìn Giáng Hoa nhặt nhẹo nói.

- Hôm nay chỉ như thế thôi... Ngày mai bốn tọa sẽ ban tiếp cho nàng rượu phạt. Khi nào nàng biết ngoan ngoãn và vâng lời bốn tọa, bốn tọa mới để cho nàng cơ hội sống như một con người.

-- o O o --

Hết Quyển 8